

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn
 VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk
 VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Totalitetsøkonomien

G. E. Bonde

Totalitetsøkonomien

er den form for menneskelig økonomi der erkjenner menneskene som inklusive vesener, hvis økonomiske virksomhet, deres produksjon og konsum, er en del av naturens hele universelle økonomi, og underlagt dennes naturlovsmessighet. Det gjelder derfor at menneskene i sine samlivsregler, i sine for-

skrifter og konvensjoner er i overensstemmelse med naturens autonome lover og innretter seg deretter. Fordi så hittil ikke har vært tilfellet, har forholdene i menneskenes økonomiske verden blitt kaos idag, fordi uoverensstemmelsene mellom de menneskelige subjektive lover og naturens objektive lover er blitt stadig større.

Totalitetsøkonomien eller helhetsøkonomien har altså sitt navn av erkjennelsen av den dy-

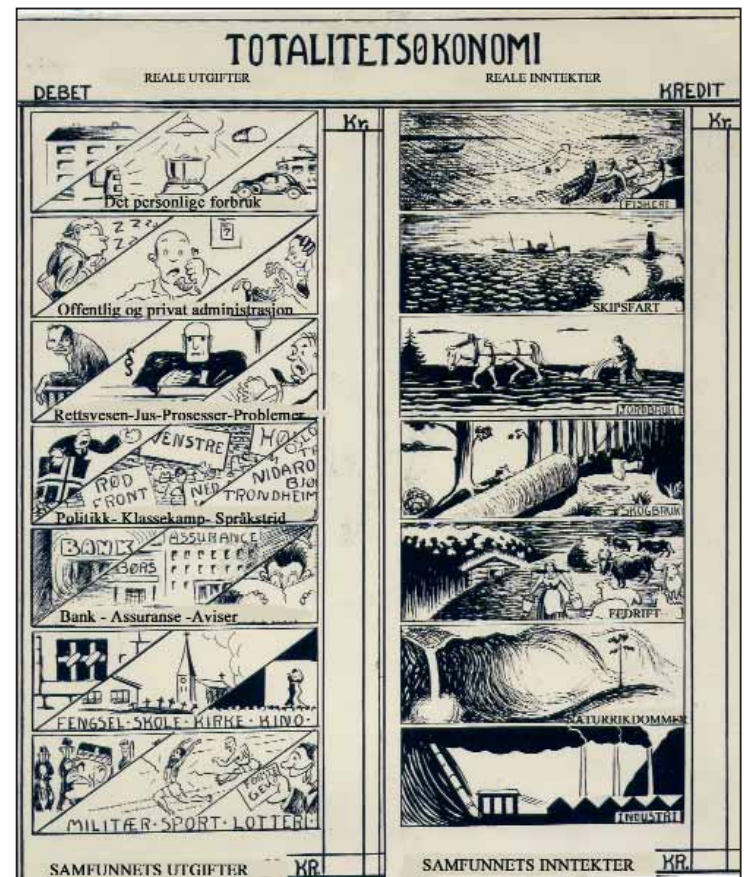
pe livssammenheng og natur-sammenheng som menneskene er en del av, og som de i all sin virksomhet er avhengig av. Kristus lærer menneskene denne livssammenheng.

Helhetsøkonomien står idag som den diametrale motsetning til nåtidens vanlige «sosialøkonomi» eller «statsøkonomi», som iallfall i praksis går ut fra at menneskene er eksklusive vesener, de er seg selv nok, og deres økonomiske virksomhet er suveren og selvstendig.

I den nåværende «sosialøkonomi» som i enhver «statsøkonomi» går man enn videre ut fra i all praksis som det viktigste, at menneskenes husholdning bare er en pengehusholdning, og at menneskene lever av penger og at pengene har produktiv kraft. Totalitetsøkonomien markerer forskjellen mellom denne fiktive pengeøkonomi og realøko-

Totalitetsøkonomien er naturen i balanse, som her med Blåfjell i Sørfold, Nordland, høsten 2008. (Foto: DOJ).

nomien, og påviser at samfunnet, det levende samfunn av

kjøtt og blod og ånd lever av ■ forts. side 11

APROPOS FINANSKRISEN ANNO 2008

Dans makabre

Av Bertram D. Brochmann

Dansen om gullkalven er derfor en billedlig framstilling av de selvvirksomt skapende og selvantennende impulser som har lagt alle kulturriker i grus. Det er sannheten om det økonomiske driftslivs utskeielser når folkerettledningen er avsporet. Det er sannheten om «selvangivelsen». Din selvhengivelse til systemet er din egen sjels selvantennelse så dine økonomiske livsdrifter blir til spille- og sparelidenskaper. Det som du på ære og samvittighet kaller «virkelig fortjeneste» er virkelig hjernespinn, og da du ikke er alene om din galskap, men alle dine livsfeller omkring deg lider av det samme hjernespinn, så er din «fortjeneste» virkelig sosialøkonomisk selvantennelse. Esaias sier dette slik: 9,16. Og dette folks førere er forførrere, og de av fol-

ket som lar seg føre er fortapt. 17. Derfor gleder Herren seg ikke over dets unge menn, og over dets forløse og enker forbarmer han seg ikke; for de er alle sammen gudløse og gjør det onde, og hver munn taler dårskap. Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, og ennå er hans hånd rakt ut. 18. For ugudeligheten brenner som ild, den fortærer torn og tistel, og den tenner den tettete skog, så den virvler høyt opp i røyk. 19. Ved Herrens, hærskares Guds vrede er landet satt i brann, og folket blir til føde for ilden; ingen sparer sin bror. 20. De biter til høyre og hungre allikevel, de eter til venstre og blir ikke mette; enhver eter kjøttet av sin egen arm. Dine åndelige førere er altså forførrere. De vet ikke hva dette betyr. De kaller det «religion» å fortære seg selv og å la den økonomiske lidenskaps ild bre seg i hele samfunnet.

Når folk til daglig snakker om dansen

om gullkalven så pleier de gjerne å sette opp en mine og anlegge en patos som røper at de selv tror at de vet hva de snakker om. Men de vet det ennå ikke, for da ville de hate klassekampen og hele det politiske liv av all sin styrke og med hele sin forstand, og forsake djevelen, alle hans gjerninger og alt hans vesen. Med dansen om gullkalven mener folk bare et tomt uttrykk for den kjensgjerning at menneskene er glad i penger og gjerne vil skaffe seg størst mulig «fortjeneste», men dette er jo helt naturlig, når de alle lærer opp i den tro at det de «tjener» (på sine bedrag og selvbedrag) «virkelig er reell fortjeneste». Ingen kan fortenke folk i at de ønsker å klare sine forpliktelser og leve som det best sømmer seg å leve; men det er jo ikke dette som er «dansen om gullkalven». Dansen består i den ubevisste lek, det ubevisste og ukontrollerte surr omkring symbolene.

Bibelen sier altså sannheten, likeså dybdypsikologien, men konvensjonene er ikke tjent med sannheten og autoriserer og legaliserer derfor villfarelsen.

Dersom arbeidermassene og deres ledere hadde visst dette og oppfattet «kapitalismen» ikke som et spørsmål om makt og vilje, men som et mentalt fenomen slik som Bibelen lærer at det er, så hadde «kampen mot kapitalismen» vært ført med mentale midler, som Kristus vil det, og ikke med organisert makt og vilje som bare betyr en styrking av kapitalismen. Djevelen kan ikke utdrives av og med djevelen. Villfarelsen i det små kan ikke avhjelpest ved at man organiserer villfarelsen i det store, for da sitter djevelen og gnir seg i hendene, både i Folkets Hus og i Arbeidsgiverforeningen og i «staten», kommunen og «kirken».

Samfunnsliv

Sosialpsykologisk avis
Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)

Bertram Dybwad Brochmann
grunnlegger

Dag Ove Johansen
8200 Fauske
tlf. 756 42 754
E-post: dagoj@online.no
redaktør

Grunnlagt 1931

Anders Ryste
disponent og hjelperedaktør
6150 Ørsta

Med i redaksjonen

Astrid Strømme
Indre Sædal 16, 5098 Bergen
Tlf. 555 90 982 (mor'gon/kveld)

Aase Brenne
Utløbakken 43
5260 Indre Arna

Ved innbetalinger benyttes
NB! Postgironr.: 0532.08.40645

ISSN 1890-8667

Internett: www.samfunnsliv.no

Viktig melding til abonnenter og lesere av avisen:

OMLEGGING AV SAMFUNNSLIV FRA 2009

Samfunnsliv sliter også økonomisk i disse finanskrisetider. Utgifter til trykking, pakking og porto har øket jevnt og trutt, noe som har kostet avisen dyrt de siste årene. Til tross for at abonnenttallet har holdt seg stabilt, er det ikke mulig å dekke utgiftene bare på grunnlag av det som kommer inn fra abonnenter og andre støttespillere.

Fra og med 2009 ser vi oss derfor nødt til å redusere antall utgivelser slik at avisen vil utkomme annenhver måned, dvs. 6 ganger i året. Men samtidig vil sideantallet økes fra 12 til 16. Det er på denne bakgrunn heller ikke ønske om å øke abonnementsprisen – som har stått på det samme i mange år nå.

Vi håper likevel at abonnentene og venner av nyorienteringen vil fortsette å støtte opp om denne avisen som er ganske så annerledes enn andre aviser i dette landet. Særlig i disse finanskrisetider er det viktig at B.D. Brochmanns budskap fortsatt settes på dagsordenen.

Abonentene vil få tilsendt den engelske utgaven av "Kunsten å lese Bibelen" av BDB like over nyttår. Håper dere er villige til å støtte denne utgivelsen ved å innbetale den vedlagte giroen som følger med boksendingen. Prisen er den samme som for den norske utgaven: kr. 100,- pluss porto kr. 23,-. Er boken ikke aktuell for dere, gi den bort til venner og bekjente eller send den til slekt i utlandet for dermed å spre BDB til andre folkeslag.

AS

AR

DOJ

Godt nytt

Av Svein Otto Hauffen

Det sier noe om redaktørens fleksibilitet, at han fra og med dette nummeret av SL, imøtekommer leserønsker om fornyelse av bladet. Bl.a. ved større skrifttyper. Noe som nok hilses med glede av de fleste.

Det hører med til den kvalitets-høynende omleggingen, at det heretter vil gus rum, bl.a. for flere gode tegninger, bilder og fotos. Dels i humoristisk retning. Det samme gjelder for det muntre syn og den gode humor, i flere henseender. Videre vil det bli tatt hensyn til bl.a. dem som syntes at det dels var for

lange artikler i bladet.

Observante lesere vil etterhvert også finne flere kvalitetshøynende fornyelser å glede seg over.

For enhver redaksjon er leserrespons oppmuntrende til optimal innsats.

De blant leserne som vil påskjønne førnevnte, for eks. ved gaveabonnement til venner og slektninger; og/eller ved å gi/sende prøvenumre av dette nummer til medmennesker, kan enklest gjøre dette ved å be om å få tilsendt et bestemt antall prøvenumre: Tlf. 70 04 19 00. Eller skriftlig: Møre-Nytt, 6150 Ørsta.

Redaktører 2008

JANUAR: Dag Ove Johansen
FEBRUAR: Astrid Strømme
MARS: Dag Ove Johansen
APRIL: Astrid Strømme

MAI: Dag Ove Johansen
JUNI: Astrid Strømme
AUGUST: Dag Ove Johansen
SEPTEMBER: Astrid Strømme
OKTOBER: Dag Ove Johansen
NOVEMBER: Astrid Strømme
DESEMBER: Dag Ove Johansen

LEDER -

NOVEMBER-TANKER

Denne mørkeste av høstmånedene har anno 2008 vært svært så hendelsesrik både nasjonalt og internasjonalt.

Den første svarte presidenten er blitt valgt i USA. Dette er en begivenhet som bør vekke opinionen i Europa – kunne dette virkelig ha skjedd i den gamle verden eller er USA også et slags foregangsland i denne sammenheng? Stortinget i Norge ser ut til å bli like Blenda-hvitt som tidligere. Intet nytt under solen med andre ord. Med Barack Obama kan USA få en ny giv – slik også Franklin D. Roosevelt ordnet opp med i sin tid. Men farene lurer:

Det er takket være George W. Bush at USA er så skakkjørt økonomisk som det nå er blitt. Krigene i Irak og Afghanistan er blitt dollarslukende sumper med tilsynelatende umettelige dyp. Det er en side av saken. En annen og langt verre side er vel antagelig ringvirkningene av at over 4000 amerikanske soldater er drept siden krigen startet og at titusener av unge menn og kvinner i amerikanske styrker med både fysiske og psykiske skader vender tilbake til hjemlandet for å fortsette et slags liv. Selvmordsratene for veteraner i USA er meget høy. Posttraumatisk stressyndrom kalles lidelsen de hjemvendte har fått med seg som en illevarslende "bonus" for sin innsats for frihet og fred. Ødelagte familier er et av følgene av krigstraumene.

Finanskrisen i USA, som spredte seg til Europa og andre verdensdeler, viser hvor sammenflettet den globale økonomien er blitt i vår tid. Mye av dette skyldes den ensidige satsingen på dollar som gangbar mynt i salg- og kjøp-prosessen landene i mellom. Men spekulantenes ego-trip-spill i børs og katedral ligger også bak denne krisen som raser for fullt og fører til konkurser, arbeidsledighet og nedgangstider.

Som nevnt i en annen artikkel i denne utgaven av Samfunnsliv, så er det ikke snakk om nedgangstider i alminnelig forstand: det er i børsene krisen finnes. Norge som bedrift er rik på både menneskelige ressurser og naturressurser. Spørsmålet er om dagens penge-økonomi er i stand til å forvalte dette på en riktig måte.

Vårt svar er enkelt: Nei. Her trengs økonomisk nyorientering.

Og det finnes her i landet, like foran øynene våre: B. D. Brochmanns lære om samfunnsøkonomien – Totalitetsøkonomien.

Man behøver altså ikke dra utenlands for å finne løsningen på problemene.

(Men så var det dette med profet i eget hjemland, da...)

DOJ

«Gods own country»?

av Svein Otto Hauffen

Så lenge man kan minnes har amerikanerne monopolisert uttrykket: "The biggest in the world" - til eget bruk. Gjelder også for: "Sup-er-ego" som de bruker om dem de misliker. Følgelig kan det - kon-sekvent talt - sies slik om siste rekord-utspill i Coca, Donalds og hamburgere-fedreland: "The worlds biggest finanse-scandal og fin-an-skriser med verdensomfattende negative ringvirkninger; utløst vel 700 milliarder dollar til fordel for the worlds biggest super-egos: Skandalemakernes.

Dette og mer til skjer i landet "over there", hvor man ikke kappes bare om å få kloen i "the big-

gest hamburger of them all", men hvor man også er sikker på at man selv er den som kan ha allting bigger enn de andre. I samsvar med den kjente sangstrofen: "I can do any-thing better than You !"

I "Gods own country" er man ytterst religiøs - i hvert fall i det ytre, - sier "My God" i tide og utide, og har verdensrekord i nid-kjær religionsutøvelse av verdens biggest og mest utbredte religi- on: Mammonismen!

Gud er nok god - men Mammon er bedre! (Å dømme etter avgudsdyrkelsens omfang) Især når den yngler og "formerer" seg maksimalt, til noens favør - og til fleres skade.

SKOLESTIL OM BLOD

Forfatter Ulla 12 år (originalen ble skrevet i forrige århundre)

Blodet kommer fra nesen og er rødt. Også tommeltotten og de to andre fingre inneholder blod som kommer fram når man skjærer seg med en skarp kniv. Der skal etter sigende også være blod i hjertet, selv om man ikke kan se det.

Blod brukes ofte under krigen til å forsvare landet med samt i blodpølser og blodpudding. Hester har ofte meget blod og kalles derfor fullblods.

De mennesker som har det beste blodet heter Adelsmenn og grever. Deres blod er meget tykt og blått. Før i tiden brukte menn blod til å bade i istenfor vann. For eksempel var der en badeanstalt som het Stockholms Blodbad.

Blod er meget uhyggelig og se på, og fine damer besvimer alltid når de ser blod. Mennesker som ikke er redd for blod kalles helter og de har gjerne en medalje på brystet eller også har de bare ett ben eller en arm. Blodet brukes også til å rødme med når unge menn snakker til unge piker om kjærlighet.

(illustrasjon ved Erik A. Eriksen, som også sendte denne teksten til Samfunnslivs redaktør)

Rasisme – eller folkevett

Rasismen florerer i øst og vest – overalt hvor rasister bor.

Lik ugress i Guds have
her på var grønne jord.

Alt ugress vil helst kvele sine medvekster –
og lykkes ofte.

For noen år siden sendte NRK fjernsynet tv-serien *Cosby*. Takket være *Cosbys* humoristiske begavelser, overskred den mørkhudete familien fordomsgrensene, så vel som landegrensene.

Tilfeldig møte med norske rasister motiverte meg til et sarkastisk minidikt:

Heimekos med *Cosby*

Du koser deg med *Cosby*

hver søndag – det er visst.

Og ellers gjennom uken ?

Er du en rå rasist !

Blant det mest paradoksale er tidens trend til hudkreft-provoser – ende brunsteking i solariet. Jo mørkere jo bedre. (Med det døve øret til hudlegenes advarsler). På bakgrunn av det hemningsløse brunmote-hysteri, er det latterlig til grotesk absurde, når flere av av brundyrkelsens sektarister inntar rasistiske holdninger til de ekte mørkhudete, som ganske enkelt er seg selv – i medmenneskelighet.

I motsetning til dem som er fra seg selv – i umenneskelighet.

I motsetning til dem som er fra seg selv – i umenneskelighet
SOH

I relasjon til den globale finanskrisen

Av John Johansen, Risøyhamn

Karl, den fjerde sønnen, reiste til Naples hvor han ble leder av den okkulte gruppen *Alta Vendita*. Hvem er Karl den fjerde sønnen av? Jo, ingen ringere enn den tyske bankieren og jøden, Mayer Amschel, den første Rothschild. Mayer Amschel forstod at selv om lån til bønder og små forretninger kunne være lønnsomt, så lå likevel de store pengene i lånevirkningskraften til nasjonene. Nasjonene ble derfor Rothschild's hovedklienter. Man kan derfor trygt fastslå at Rothschild-imperiet var de første internasjonale bankierer. Deres viktigste engasjement var:

Lån til nasjoner

Valutaspekulasjoner

Manipulering av gullprisen

Mayer Amschel Rothschild samlet seg en stor formue på ca 1 milliard franc, som ved hans død i 1812 ble fordelt på de fem sønnene hans. Amschel ble leder for Frankfurt-avdelingen, Salomon ble sendt til Wien hvor han overtok bankmonopolet etter fem andre jødefamilier. Nathan grunnla den engelske delen, og James, den yngste av de fem, grunnla den franske delen av bankierimperiet, med hovedsete i Paris. Før sin død opprettet Mayer Amschel noen retningslinjer for den videre drift av sitt imperium. Den besto av fire hovedpunkter;

Alle nøkkelstillinger i *The House of Rothschild* skulle besettes av mannlige medlemmer av familien. Den eldste sønnen av den eldste sønn skulle være familiens (imperiets) leder, hvis ikke annet

ble foreslått av majoriteten av familien. Av den grunn ble Nathan leder av familien i 1812.

For å beholde formuen innen familien, skulle man gifte seg med fettere/kusiner eller tremenninger. Denne regel gikk man ifra da andre rike jødiske bankierer kom på banen.

Uansett omstendighet skulle ingen offentlig granskning tillates med hensyn til forretningen. Det ville få store konsekvenser for de som lot noe slikt skje.

Det skulle opprettes et uopphørlig familiekompaniskap som sørget for de kvinnelige medlemmer av familien, deres menn og barn. Disse skulle, uten å ha del i forretningsdriften, få sin del av gevinsten. Enhver som protesterte mot dette, skulle miste alle rettigheter. Rothschild-imperiets enorme styrke er basert på en del viktige faktorer:

Fullstendig hemmeligholdelse vedrørende forretningsaktiviteter gjennom total familiekontroll.

En fabelaktig, nesten overnaturlig evne til å se fremtiden og dra fullstendig nytte av den. Hele familien var drevet av enorm trang til å øke sin rikdom og makt.

Total hensynsløshet i alle forretningsaktiviteter.

Forfatteren Frederic Morton skriver i *"The Rothschilds"* at Amschel og hans fem sønner var finansens trollmenn og "djevlelsk beregnende", på en måte drevet av en "demonisk kraft" for å lykkes i deres hemmelige foretak. 8 juli 1937 skriver *New York Times* at "Rothschildene introduserte pengenes makt i europeisk politikk. Penger og utviklingen av rikdom har blitt loven i det europeiske

liv. Vi har ikke lenger nasjoner, men økonomiske provinser". Prof. Werner Sombart sa; " Verdens største långiver, Rothschildene, ble senere de store jernbanekongene. Perioden fra 1820 og fremover ble Rothschildenes tidsalder. Et vanlig slagord midt i forrige århundre var: Det er bare en makt i Europa, og det er Rothschildene." I 1848 ble Paris-delen av Rothschild-imperiet regnet for å være verdt 600 000 000 franc. De internasjonale bankierene gjorde sitt største kupp noensinne gjennom skapelsen av det privateide

"Federal Reserve System". Dette plasserte USA's økonomi trygt i hendene til de maktgale pengemonopolistene. Paul M Warburg ble den første styreformannen i FRS. Kort etter FRS's grunnleggelse sier kongressmann Charles Lindbergh: " Lovvedtaket etablerer den mest innflytelsesrike trust på jorden. Når presidenten (Woodrow Wilson) undertegner denne erklæring, vil vi legalisere det usynlige styret til den økonomiske makt. Pengesystemet er kongressens største kriminelle handling. Tidens største lovgivende urett er gjennomført ved lovdetaket angående banking og pengesystemet." Bank of England, Bank of France og Bank of Germany er ikke eiet av sine respektive lands myndigheter, slik alle tror. De er privateide monopoler utstedt av de forskjellige land, vanligvis med lån i bytte. Etter forstå5 ha tatt fullstendig kontroll over Europas pengemarkeder, fikk Rothschildene og deres allierte nå fullstendig kontroll også over Amerika. Carrol Quigley som i flere år hadde professorat ved Georgetown,

Princeton og Harvard, forteller i sin bok *"Tragedy and Hope"*, om disse bankierenes mål: I henhold til disse pragmatiske mål, hadde de kapitalistiske kreftene et annet langsiktig mål, intet mindre enn å skape et privatkontrollert verdensomspennende økonomisk system, med evne til å dominere hvert lands politiske system og verdensøkonomien, som et hele.

Dette systemet skulle kontrolleres på en føydalistisk måte ved at verdens sentralbanker skulle handle i fellesskap gjennom hemmelige avtaler inngått under jevnlig private møter og konferanser. Toppen av systemet skulle være Bank for International Settlements i Basel, Sveits. En privatbank eiet og kontrollert av verdens sentralbanker, som selv er private selskaper. Hver sentralbank skulle dominere sine myndigheter ved sin mulighet til å kontrollere lånene til statskassen, å manipulere valutahandelen, å influere nivået av økonomisk aktivitet i landet, og å påvirke samarbeidsvillige politikere for senere belønninger. For å fremme disse globale målene ble det opprettet institusjoner som skulle arbeide for disse. De mest fremtredende av disse institusjonene er:

Council of Foreign Relations, Triaterale Commission, Bilderbergerne, Club of Rome.

Hva har alle norske sentralbanksjefer og politikere å gjøre i Bilderberg-gruppen? Det kommer vi sikkert tilbake til ved en senere anledning.

Ingen trær vokser inn i himmelen

Av Gunnar T

Ingen trær vokser inn i himmelen, bare på kalkulatoren.

Jeg er ikke økonom, heller ikke astronom, men bruker den matematikken jeg kan.

B.D. Brochmann betraktet renters rente som den store stygge ulven, som gjør at man tror at penger kan yngle. Men jeg er redd for at det er mer lik en ballong man bare blåser mer og mer opp, til den.....

Gå til:

"http://www.samfunnsliv.no/sam0297.htm" www.samfunnsliv.no/sam0297.htm og les:

"Der hvor folkets skatter er, der er også dets hjerte (Aase Brenne)

Et kronestykke er 2.1 cm i diameter og 0.177 i tykkelse.

Vi skal finne renten som gjør at hvis vi får utbetalt i fysiske kronemynter, så rekker søylene som vi stabler tett i tett rundt hele jorden helt ut til universets "vegg" på alle kanter.

Ant. lysår til "veggen"	:		13,7 x 10 ⁹
Et lysår er i km	:	x	9,461 x 10 ¹²
1 km er 1000 m	:	x	1000
Ant. mynter i en meter søyle	:	/	0,0017
Ant søyler i en m ²	:	/	(0,021 x 0,021)
Ant m ² på jordens overflate	:	:	x 5,1 x 10 ¹⁴
Er lik	:	:	8,817395 x 10 ⁴⁶ mynter

Ved å ta 2008-roten på 8.8174 x 10⁴⁶ får vi 1,0553, altså 5.53% renter pr år.

Altså ved å sette 1 kr i banken i år 0 og så får 5,53 % rente og renters rente rekker vi ut til universets vegger i løpet av 2008 år med fysiske kronestykker.

1,157 x 10¹⁸ søyler i alle retninger fra kloden.

144 år	1 m ² blir fylt med et lag mynter
400 år	1 km ² blir fylt
480 år	Stavanger
570 år	Rogaland fylt
636 år	Norge
700 år	Europa
773 år	Jorden
1019 år	1 km opp i luften i alle retninger
1258 år	Opp til månen, like langt i alle retninger
1369 år	Til solen
1437 år	Pluto
1601 år	Nærmeste stjerne
1764 år	Til Melkeveiens senter
1848 år	Nærmeste galakse
2008 år	Universets "vegger"

1019 år	1 km høyt, vokser med 51 m/år	og avstand mellom søylene er	0 meter
1258 år	2.32 km/time	Søyleavstand:	1,27 m
1369 år	906 km/timen	Søyleavstand:	493 m
1437 år	9.86 km/sek	Søyleavstand:	19,5 km
1601 år	67600 km/sek	Søyleavstand:	134000 km
1764 år	450 x 106 km/sek	Søyleavstand:	870 x 106 km
1848 år	39,7 x 109 km/sek	Søyleavstand:	78 x 109 km
2008 år	218 x 1012 km/sek	Søyleavstand:	45 lysår

Renters-rente er ikke i kontakt med virkeligheten.

Det er bare en farlig tallek som finansfolk bedriver.

Setter vi opp renten til 10,5 % så vil etter min kalkulering hele universets rom bli fullstendig fylt med mynter i løpet av 2008 år.

Om jeg skulle ha regnet litt feil, så er i alle fall renters rente fullstendig uoverskuelig.

Renter er greit, men med renters rente starter vi å blåse opp ballongen.

Da går vi over fra at penger er et betalingsmiddel til å bli en vare i seg selv.

Oppmuntrende julegave?

Hvor givergleden oppmuntres ved tanken, på at mottagerens glede fornyes – månedlig – året rundt? Det oppleves av dem som årets julegave:

Abonnement på SAMFUNNSLIV

GODT FORNYELSENS ÅR!

Han veltet pengevekslernes bord.

Av Armand Edgar Nyhus.

Han veltet pengevekslernes bord og skapte uorden i regnskapet. Han så at pengene overtok Gud sin plass i mennesket, idet de ble en psykisk, ubevisst projeksjon i oss, som fikk mennesket til å vurdere livet i penger. Mennesket skulle være Guds tempel, men i en verden der pengene regjerte og styrte menneskets tanker, ble Gud som er livet tilsidesatt.

I vår verden styrer også pengetenkningen, og Gud er omdiktet til en gammel mann med langt hvitt hår og skjegg, som sitter på en gullstol ute i verdensrommet, for vi får ikke lov til å se Gud som den universelle kraft og lov som styrer og gir liv til alt, og er ånd i oss. Menneskene pusler med sine gesjefter for å tjene penger til det daglige brød, og i stedet for samhørighet pleier de interessen motsetningene, de ser ikke den enhet som samfunnet egentlig er, der vi alle har felles interesser, at vi alle fikk vår del av verdens store vareoverflod, med dekapitalisert pengeverdi uten rente, slik at vi avskaffer fattigdommen i verden.

Et dekapitalisert selvvirksomt samfunn som ble styrt av bransjene. Et samfunn uten politisk styre og autoriteter er det Gudssamfunnet tømmermannen ville vekke oss til. En dekapitalisert og rentefri økonomi som representerer realverdiene og desentraliserer verden, er det menneskeheten trenger. Gudsbildet i mennesket ville da få sin plass i oss, og vi ville bli det tempel for ånd som tømmermannen fra Nazaret viste til.

Tømmermannen tok alltid parti med det lille individ, men refset autoritetene som med sin lære og propaganda stengte veien til teokratiet (Gudsriket) for den vanlige mann og kvinne. Det frie, levende og selvvirksomme samfunnet var ikke bygget på eksamenslærde autoriteter, men på frie selvtenkende mennesker som hadde lover for livet utviklet i sitt hjerte. Og i hans handling overfor Maria Magdalena ligger det følgende: Han tok parti med Maria da de skriftlærde jurister kom slepende med henne. Hun skulle stenes fordi hun var skjøge, men tømmermannen sier: "Hva slags samfunn har dere skapt som gjør kvinnen til skjøge"? "Hva slags samfunnsdrivhus er det dere har laget som gjør menneskene til overtredere og forbrytere"? Et godt tre, sier han, bærer gode frukter, og et dårlig tre, bærer dårlige frukter. Hver og en av dere som er uten skyld, han kaste den første sten. I hele sitt budskap er det kulturen vi lever under Frigjøreren henviser til. Og i dag ser vi et samfunn i forfall, der de unge blir nedpøset av narkotika som blir lokket og presset på dem, og som de tar imot, fordi de flykter fra tilværelsen, fordi de ikke finner mening med den, og livet som er gitt dem. Ungdommen driver gatelangs i asfaltjunglene i storbyene og drabantbyene. De blir forbrytere fordi de gjør opprør mot det livet som de er henvist til. Det er bare narkotikaen som har forhindret verdens unge i å gjøre revolusjon i alle land.

Politikk som en profesjon

Lederskribenten i Østlendingen, 29. oktober, brukte samme overskrift – og fortsatte: Vi kan like det eller ikke, politikk går mer og mer i retning av å bli en profesjon.

ARNE STRAND – redaktør i Dagsavisen – kom inn på det samme, 5.3.06 – da han skrev følgende: "Dagens stortingsrepresentanter utgjør en sosial og politisk overklasse. Politikk er for mange eneste karrierestige og levebrød".

UTTALELSEN er enda mer aktuell i dag – for det nærmest vrirmler av politiske, veltalende spradebasser og basserinner. De er ute etter posisjoner i SYSTEMET – og dermed makt over øvrige borgere. Respektløs hentydning – mener sikkert mange lesere. Og det er jeg for så vidt helt enig i....!

VÅRE FORFEDRE – i motsetning til tidens røverglogge folkeforførere – gikk imidlertid inn for et politisk system som skulle sette det enkelte menneske i sentrum. Derfor har våre forfedre all grunn til å være skuffet – meget skuffet – etter hva som i årevis har foregått. Roterer de i sine graver – bør det ikke forundre noen.

DET SISTE er også hevdet tidligere. Men gjentakelse mener jeg er nødvendig, fordi mange – alt for mange – ser bort fra hvilket resultat en slik sentraliserende politikk fører til. Og om det sosialistiske systemet fargelegges rødt, brunt, grønt eller svart – blir for borgere flest hipp som happ. Diktatur er diktatur.

BEHOVET for et politisk parti – jeg hadde nær sagt et Norgesparti – som går inn for desentralisering, og et system som er i tråd med Norges Grunnlov og dens intensjoner – er derfor høyst aktuelt.

BEGIVNEHETER i senere år har medført en sterk skepsis til politikere generelt – enten de kaller seg sosialister eller ikke-sosialister (borgerlige). En nærmere analyse av hva som har hendt og foregått, vil forhåpentligvis avsløre galskapen. Og den oppgaven og utfordringen synes jeg profesjonelle skribenter skal reagere på. Mange amatører har i enkelte aviser nemlig mer enn nok med å krangle seg til spalteplass.

Thorbjørn Andersen, Halden.

APROPOS DEBATTEN OM KATOLISISMEN DENNE HØSTEN I BL.A. DAGBLADET OG ANDRE DAGSAVISER.

Dette utdraget er hentet fra en lærebok for 10.kl. i KRL-faget (Kristendomskunnskap med religions- og livssynsorientering, Gyldendal 1999):

Frigjøringsteologien møter motstand

Mange kristne i Latin-Amerika, både prester og lekfolk, fikk nytt håp da fornyelsen av den katolske kirke ble kjempet fram i 1960-årene. Men de fikk snart føle at motkreftene var sterke. Fra 1970-årene og framover har de radikale gruppene i kirken vært under hardt press. Dette presset har kommet fra tre kanter.

For det første har konservative krefter innenfor kirken sørget for å styrke sin stilling. En god del av biskopene og kardinalene er svært konservative, og de ble forskrekket over det som skjedde på møtet i Medellin i 1968. I årene som fulgte, passet de på at de radikale ikke fikk ledende stillinger, og de advarte på det sterkeste mot frigjøringsteologene. Disse ble beskyldt for å være marxister, for å omforme religionen til et politisk program og for å skape splittelse i kirken. Etter hvert fikk de konservative viktige støttespillere i Vatikanet i Roma. Johannes Paul 2. ble valgt til pave i 1978, og med sin polske bakgrunn hadde han dårlige erfaringer med marxisme og kommunisme. Dessuten er kirkens enhet uhyre viktig for ledelsen i den katolske kirke.

Utover i 1980-årene ble som regel de

mest konservative teologene i Latin-Amerika utnevnt til biskoper og erkebiskoper. Flere av de radikale prestene ble fratatt retten til å undervise, og noen fikk både skrive- og taleforbud av kirkeledelsen. Den drivende kraften bak alt dette var en av de fremste kardinalene i Vatikanet, Joseph Ratzinger. Paven selv har ikke vært fullt så negativ til kirkens nye stemme i Latin-Amerika. Men han vil framfor alt ha ro og orden i rekkene.

For det andre har det politiske presset mot "de fattiges kirke" vært hardt. De militære myndighetene, godseierne og de halvmilitære terrorgruppene ser på de radikale kristne som samfunnsfiender. Derfor er kirkens folk blitt utsatt for store påkjenninger. I mange tilfeller er de blitt forfulgt. I tiåret fra 1968 til 1978 ble 850 katolske prester arrestert, utvist eller kidnappet i Latin-Amerika, og noen av dem ble også myrdet. Mange flere lekfolk i basismenighetene har lidd samme skjebne. En av de mest kjente martyrene er erkebiskop Romero i El Salvador, som ble myrdet i 1980.

For det tredje har frigjøringsteologien møtt kraftig motstand fra dem som er blitt kalt «de nye korsfarerne» i Latin-

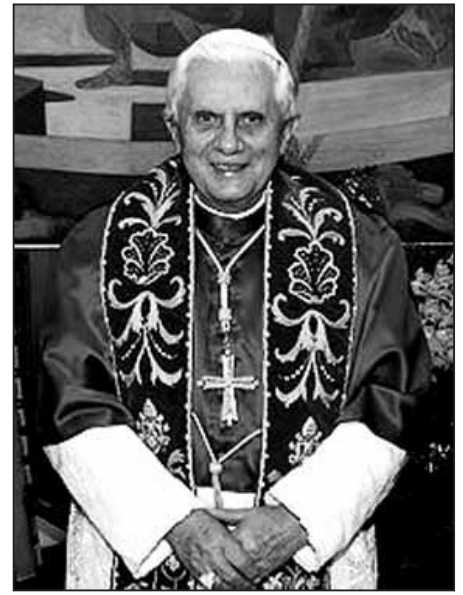
Amerika. Det er tusener av misjonærer som hører til protestantiske vekkelsesbevegelser, særlig fra Nord-Amerika. Gjennom store massemøter og moderne medier bygger de raskt opp sine menigheter. Kamp mot alt som kan forbindes med «kommunisme», er en viktig del av deres grunnholdning. Målet er at flest mulig mennesker skal bli «brennende for Kristus» og slett ikke være opptatt av å forandre samfunnsforholdene.

DOJs kommentar:

Dette er interessant lesning. Denne boken benyttet jeg selv i undervisningen av mine elever helt til den ble erstattet med nye utgaver i og med at faget endret navn til RLE (Religion, livssyn og etikk).

Det jeg vil med å gjenoptrykke dette utdraget fra læreboken, er å påpeke at den nevnte kardinalen som sto bak prosessene mot de radikale prestene og fratok dem retten til å undervise og ga dem både skrive- og taleforbud i kirkene i Sør-Amerika, Joseph Ratzinger, nå lever under navnet pave Benedictus 16.

Som dere skjønner, er det makten som rår i den katolske kirken.

Medieoppslagene i høst har vist oss at det er en bølge av omvendelser og konverteringer i landet vårt. Dagbladets LørdagsMagasin laget bl.a. en lengre artikkel om konvertittene blant kjendisene i Norge.

Mange av dem er kanskje blitt mer katolsk enn paven?

Vi skal i hvert fall ikke glemme Luthers kamp mot pavekirken og det den sto for. Reformasjonen var en dyd av nødvendighet.

Vi skal heller ikke glemme vår egen kong Sverre som stod paven midt i mot og ble lyst i bann.

Matmerking og rein mat

Eg skriv dette i håp om å bli hørt. For eit år sidan ringde eg til Debio om matmerking og spurde kvifor maursyre var godkjend i økologisk landbruk. Dei svarta at det var godkjend av EU.

Korleis kan Debio godta dette? Kva er da skilnaden på økologisk og konvensjonelt landbruk? Den gongen maursyra vart godkjend i økologisk landbruk var Tine rask til å gå ut med at all kefirmjolk er økologisk.

Departementet samarbeider med Tine. Tine reklamerer med økologisk, ingen skal vere betre. Eg ringde Økologisk landslag og sa at no er uttrykket økologisk utslite. No må det vere rein mat i staden – og da må den vere rein. I neste utgåve vart det økologiske bladet døypt om til "Rein mat". Men ingenringtina har hendt. Bladet tek ikkje inn noko skriv om maursyre, men skriv ofte om Tine.

Da det økologiske laget starta var det ein dyrlege som sa at dersom kua fær fôr som ikkje behagar vert jure som ei nyre og skil ut. Dette har eg opplevd. Eg tålte ikkje mjolk frå butikken, og henta derfor rett frå ein produsent med reint fôr utan silo.

Etter nokre år fekk eg brått vondt i augo. Da eg skulle fornye sertifikatet gjekk eg til ein optikar. Det fyrste han spurde om var om eg hadde sukkersjuken. Nei, var svaret mitt. – Kom att om to veker, sa optikaren. Da var alt i orden for da var det nokre veker sidan eg hadde bruka mjolk.

Eg visste ikkje at det var mjolka før eg kom til gards att for å kjøpe eit spann til. Da sa husmora at dei ikkje hadde så god mjolk lenger fordi dei ved innhaustinga

hadde tilsett Foraform (83 prosent maursyre). Berre fem liter av den mjolka var nok til at eg fekk spørsmål om sukkersjuken.

Sidan har eg i alle år gjort det eg kan for å få slutt på bruken av maursyre i det økologiske landbruket, men nei, det har ikkje nytta. Gjennom mange år har talet på personar med sukkersjuken auka og mange barn vert fødde allergiske. Veit om mødre som ikkje kan amme før dei sluttar med alt av mjolkeprodukt.

Heile bondenæringa blir øydelagt av urein mat. Einaste redningen for landbruket no er vel drift på alle små bruk, dyrke rein mat og direkte sal til forbrukarane. Mange ønskjer nemleg å kjøpe rein mat. Hørde nyleg ein som átvara mot gulost.

Heime slutta me å yste knaost da det vart maursyre i fôret, det vart feil gjæring slik ein kjenner det no. Skal ikkje Debio sto for reint? Eg er veldig skuffa over Debio. Ein må vite kva som er reint og ikkje – og ha lov til å protestere mot bruken av maursyre. Maursyre finst meir og mindre i fleire typer ensilering, men ofte med nye namn. Ved å tørke gras på hesje vart kløverblad og urtar tekne vare på. Mjolka var fullverdig også om vinteren – god og haldbar utan pasteurisering.

Med helsing
Ingrid Lia,
3810 Gvarv.

Til helseministeren – 23. oktober 2008 –

Det er ca. 4 år sidan det var avbilda ei maursyrekanne i det økologiske hefte. Da vart eg skremt og har sidan arbeid for å få maursyre vekk fra fôret.

Har vore over alt, visa fra den eine til den andre no sist matforsk, so til Ås og derfra til mattilsynet.

Mattilsynet har departementet og forholde seg til.

Ja, eg huskar godt da maursyre vart godkjent i det økologiske, da gjekk Tine straks ut med all kefir økologisk. Det var samarbeid med departementet og Lars Sponheim.

Fra den dagen er inga rein mjolk om vinteren med silofôr.

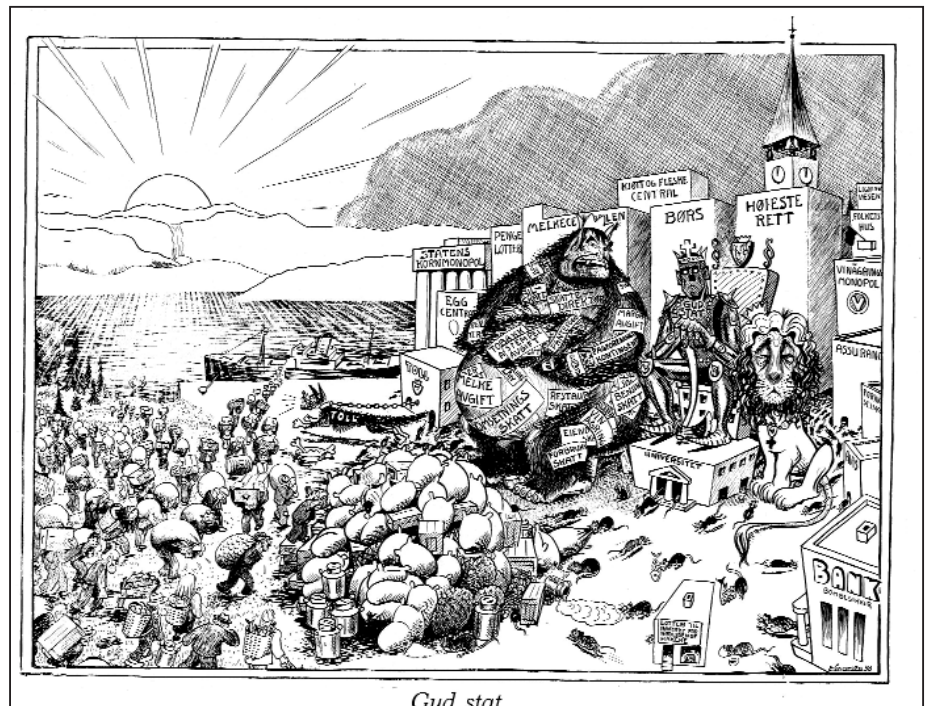
Vil du som helseminister straks få slutt

med maursyre, helst: alt fôr som var det rette, men i vert fall straks i det økologiske.

Forstår no at alt er styrt av pengar og politikk, derfor meir og meir sukkersjuke og kreft. Fibromyalgi som kjem av gift og ureint, ingen medisin hjelper, bare rein mat som ikkje er å få kjøpt. Eg klarer og ete meg frisk på eigenprodusert rein mat. Men det er no over 900 000 som manglar rein mat som medisin.

Styrer departementet mot ein sjuk nasjon?

Med helsing
Ingrid Lia,
3810 Gvarv.

Gud stat.

Psykologen og forfatteren Joar Tranøy har skrevet ny bok med tittelen:

Kampen for rettssikkerhet og menneskerettigheter. WSO's historie 1968 – 1988

We Shall Overcome, er tittelen på en sang som neger-slavene i sørstatene USA brukte for å holde ut slitet på bomullsmarkene. Men det er også navnet på en liten forening som oppsto i 1968 i Oslo, som kjempet (og fortsatt kjemper?) for rettighetene til mennesker som utsettes for urettvise tvangsinnleggelse og overgrep innen psykiatrien i Norge. Foreningen er lite kjent, men har likevel hatt stor betydning mht. å sette psykiatriske pasienters rettigheter på kartet.

Landsforeningen WSO ble dannet av sykepleier Ruth Nykrem og ekteparet Randi og Ragnar Sørensen for (sitat): "å kjempe de psykiatriske pasienter tilbake til frihet, trygghet og rettssikkerhet til ett sunt og rimelig liv i likhet med andre grupper i folket og i pakt med menneskerettsserkerettsklæringen."

Foreningen hadde en trang fødsel må en kunne si, når en leser Tranøys bok. Han klarer å fenge lesernes interesse i et tema undertegnede selv trodde ville bli et nokså kjedelig stykke lesning. For hvordan i all verden kunne det være av verdi å lese om en liten forening - med noen titalls betalende medlemmer - til støtte for en bestemt pasientgruppe, som psykiatriske pasienter? Uten kjennskap til forfatterens arbeid innenfor menneskerettsorganisasjonen Fampo, hadde nok undertegnede avstått fra lesning av denne boken.

Tranøy klarer å få den lille boken, og det nokså tørre temaet om lille WSOs historikk, til å bli en spennende lesning. Vi aner konflikter og personers kjemi som enten stemmer, eller som slett ikke stemmer i det hele tatt. Interessekonflikter er vanlig innen alle foreninger. Heller ikke WSOs kontroversielle liv og målsetting, går klar slike konflikter

Temaet blir hele tiden hva foreningens mål egentlig skulle være.

WSO ble fort en kamparena for utsatte pasientene innen psykiatrien. Kampen imot selve systemet, og selve psykiatriens galskap, med dens bisarre overgrep i seg selv, var sentralt i starten av foreningen. Ikke alle innen WSO har siden vært enig i dette formålet.

For skulle WSO utelukkende være en forening som kjempet mot myndighetene? Eller skulle det også være en koseklubb med lotteri og hyggeprat, og som var på lag med, og samarbeidet med myndighetene?

Skulle WSO være økonomisk uavhengig og fri for tilskudd fra staten? For dermed ikke å la seg kjøpslå og betale av de samme myndighetene, som de skulle motarbeide? Var tilskudd fra den samme staten, som de motarbeidet, et nødvendig surt eple å svelge, for å overleve som organisasjon?

Det er ingen tvil om at WSO de første årene oppsto som en kamporganisasjon som kjempet for de utsatte og tvangsinnlagte innen psykiatrien – mot det monstret som en i dag ser at psykiatrien har utviklet seg til å bli. Først og fremst er det tvangsinnleggelsen av helt friske mennesker de ville bekjempe.

WSO hadde også til hensikt å hjelpe og besøke enkeltpasienter som var utskrevet fra psykiatrien, til å komme tilbake til samfunnet, få seg jobb og bolig. Til tross for at medlemsmassen aldri

kom opp i mer enn et tosifret tall, klarte de likevel å hjelpe en rekke mennesker.

Det går ikke an å nevne WSO, uten i samme rennet også å nevne Vera Grøn-lund.

Denne fargeklatten og psykiatrhateren må ha vært et fyrverkeri av en personlighet, som i mange år var den ledende skikkelsen i foreningen. Hun var en geskjeftig dame som tok seg til rette i mange sammenhenger. Hun arbeidet i en urmakerbutikk i Grensen midt i Oslo, og tok aldri et nei for et nei.

Hun var typen som heller så mulighetene enn begrensningene. Hun hatet overgrep og urettferdighet, og hadde sett nok overgrep mot svake individer, til å bli en arg motstander av hele den kulturen som hersket innen psykiatrien. Hun var tilhenger av Dybwad Brochmann og hans Samfunnpartiet, og var derfor i seg selv en kontroversiell person. Hun ledet WSO fra 1974 til 1988.

Hun brukte like godt arbeidsplassen sin, utstillingsvinduet i et lite urmakeri, midt i Oslo, som en propagandaarena for foreningens arbeid mot psykiatrien. Hun laget en avis som hun kalte "Vindusposten" - hvor hun la ut i - ja nettopp i vindusposten i butikken - sine tanker om norsk psykiatri.

Der blant ur og klokker, lå det altså artikler og brev som Vera selv hadde skrevet. Hun klistret sine arge pamfletter og så rett opp på vindusruten. Her var det gateavis og gatas parlament som gjaldt. Hun var ikke alltid like nøye med å spørre resten av styret om samtykke - i ett og alt som hun skrev om.

Hun var rak på sak med ordbruk som; "psykiatriens overgrep og mangel på menneskerettigheter" osv. samt: "mangel på rettssikkerhet" mot de som var innesperret i de psykiatriske klinikker, som for eks Dikemark. Hun sparte ikke på kruttet, og ga seg også til å skrive om enkelttilfeller, med fullt navns nevning. Om mennesker som hun mente var helt friske, og som var og hadde vært fanget i årevis bak lås og slå, i psykiatriske klinikker.

Og dette altså i butikkvinduet rett foran ansiktet på fortauets forbi-passerende mennesker, som glante inn gjennom glasset, for å se hvilke klokke de skulle kjøpe. Men som sannelig også fikk hakeslepp og måtte "følge med i tiden" i dobbel forstand. Her lå det lesestoff som aldri ville funnet veien inn i noen avis-redaksjon. U(r)sensurert og rak på sak, om Kongelig Norsk Psykiatri Gulag

Men dette gikk naturligvis ikke upåaktet hen. Hun fikk fort besøk av mørkledde menn, som entret butikken, og som uten ett eneste ord, bare stirret henne kaldt inn ansiktet. Psykiatriens verste sjakaler, psykiaterne selv, var utsendt. Naturligvis.

Det hele endte med at Vera måtte møte i retten, anklaget for å bryte leiekontrakten med huseieren, som i følge kontrakten betydde at det kun skulle drives urmakervirksomhet i lokalene, og slett ikke propagandavirksomhet for psykiatriske overgrep.

Det var selvfølgelig direktøren ved Dikemark Sykehus selv som sto bak, og som ønsket slutt på disse avsløringene. Slikt skal man jo ha seg frabedt, midt i

Oslo.

Til all overmål og ironi var det kirkens og statens forlengede arm, Norsk Misjonssamband, som eide gården der urmakerforretningen til Vera holdt til. De gikk plutselig inn for å gjøre porten bred og døren høy. Det vil si at porten inn til bakgården måtte utvides.

Stikk i strid med deres øvrige trangsynte politikk, fant de plutselig ut at porten inn til bakgården, var blitt for trang for bilene, som skulle kjøre inn og ut. Dermed klarte de også behendig å rive ned den lille urmakerbutikken i samme rennet. Og som de mente sto i veien for utvidelsen av porten.

Hvor mye frimureri og psykiatri som her forente krefter, vites naturligvis ikke. Men de fikk i alle fall satt effektiv stopper for aktivisten Vera Grøn-lunds gateavis. Tenke seg til hvilke skandaleprosjekt, som det her ble satt stopper for.

Innen porten ble utvidet, og butikken meiet ned, kom det naturligvis til retts-sak.

I en avisartikkel av 1971 heter det: "at lagmannsretten fastslo at Vera Grøn-lunds opphenging av plakater i vinduet intet har å gjøre med driften av urmakerforretningen. Og videre: "Fru Grøn-lund kan ikke bruke lokalene til sine private engasjementer. Når fru Grøn-lund tross advarsler stadig fortsetter med denne virksomhet, finner lagmannsretten det utvilsomt at det foreligger så grovt brudd på forutsetningene på leieforholdet, at det må betegnes som en vesentlig misligholdelse av dette."

Tenke seg til hvilken mafiastat vi lever i. Her overkjører altså det norske rettsvesen den lille manns soleklare demokratiske rett til å si sine meninger, gjennom en gateavis. Og så deler den samme staten ut priser og hauger med penger til diktaturstater, over hele verden. Som lik-som ikke har den samme frie presse og ytringsfrihet - som vi har her oppe i paradisstaten Norge.

Men Vera Grøn-lund ga seg ikke. Hun ble bare enda sterkere av all motstanden.

Det var ingen tvil om at WSO, i Vera Grøn-lunds ånd, var en kamporganisasjon som rettet sine våpen mot selve Staten, og dens behandling av psykisk svake mennesker.

I brev til Stortinget allerede i 1969, kan man i Tranøys bok lese hvor klar og tydelig foreningen er på alle punkter. WSO er i mot overlegenes arroganse og makt, og ikke minst går de i mot den såkalte kontrollkommissjonen, som de mente var et rettsstridig redskap, ukvalifisert og i strid med grunnloven.

De trekker også inn Europarådet og FN's menneskerettsklæring, og sier rett ut at kontrollkommissjonen må vekk. De mener at overlegene opptrer som overordnede dommere i rettsystemet, og ut-huler menneskerettighetene.

De kommer i brevet inn på at sakkyn-dige aldri må sitte i dommerkollegiet. De er klare i sin kritikk av systemet og for-langer åpne dører i retten i tvangsinnleg-gelsessaker. De hevder at det må være vanlige mennesker som dømmer i tvangsinnleggelsessaker, og at lag-mannsretten derfor er den rette arena.

I tilfeller hvor tvangsinnleggelse blir brukt, skal den som begjæres tvangsinn-

lagt, innse at dette er til hans beste. I mot-satt fall skal den som forlanger tvangs-innleggelsen, selv stå til ansvar og imø-tegås, for å ha skutt langt over målet.

Foreningen mente at de som forlanger tvangsinnleggelse i mye høyere grad må stå ansvarlig for det gjør. Det er alt for lett for ektefeller eller øvrige familie bare å ringe psykiatrien, for å få innlagt brysomme personer, og krevde bedre rettssikkerhet for tvangsinnlagte.

Tranøy kommer videre inn på de per-sonkonflikter som etter hvert oppsto innen foreningen. Ikke alle var like klare i sin kritikk av systemet, som det Grøn-lund var. Og hadde heller ikke den forut-setning til å forstå det overgrepsmaski-neri som psykiatrien er.

Forfatteren beskriver også den mest kjente tvangsinnleggelsesskandalen som noensinne har ridd landet, og som er blitt kjent langt utover landets grenser: Den såkalte Juklerød-saken. Her beskri-ver han skytebasen og lokalpolitikeren, som gikk imot nedleggelse av en skole, og som derfor havnet bak de hvitkleddes murer, i hele 25 år. Vera Grøn-lund hadde et nært forhold til ham.

Han unnlater ikke å nevne psykiateren Nils Rettstøls rette mellomavn; Adolf. Mannen som påførte Juklerød den ab-surde diagnosen paranoia kverulantsia. Eller var det kverulantsia personlig-hetstrekk uten symptomer?

Boken beskriver videre Reitgjerd Sy-kehus som var en skandale av verste sort, og som til slutt ble nedlagt.

Tranøy beskriver også foreningens langsomme forvandling fra å være en ren kamporganisasjon i Vera Grøn-lunds ånd, til å bli en servil støtteforening for psyki-atriske pasienter, i samarbeid med, og med statsstøtte fra Departementet.

Dette medfører naturligvis en helt an-nen forening enn det den opprinnelig var ment å være. Forfatteren beskriver hvor-dan fraksjonsvirksomhet også førte til nydannelsen av foreningen Mental Helse, en tannløs forening fullstendig i lommene på staten og psykiatrien.

Boken er utgitt på Lanser Forlag med en pusekatt på omslaget. Dette er bare ren symbolikk, for katter har som kjent også klør. Den velskrevne, oversiktlige og spennende boken, er som en liten rø-verroman.

For det er jo alltid dét det handler om i slike sammenhenger; hvordan makteli-ten alltid klarer å infiltrere og ufarliggjøre mennesker, som står på barrikadene for de svakeste - mot den samme makte-liten.

Boken er viktig lesning for den som vil vite hva som skjer innenfor fore-ningslivet i Norge. Driver du en fore-ning med sosiale aktiviteter, loddsalg og støtte for hvem det måtte være, uten å stille pinlige spørsmål, er du alltid i tryg-ge hender hos myndighetene. Da mottar du også statsstøtte. Men begynner du derimot å kritisere myndighetene - og dens maktutøvere, er du straks ille ute. Det er det denne boken handler om.

Psykiatrien er en av verdens mektigste makteliter.

Joar Tranøy har selv fått smake pisen i så måte. Han har i hele sitt yrkesaktive liv vært en ihuga forkjemper for de sva-keste i samfunnet, og vet derfor hva or-

Outsidere om ernærings- og matkrise — i potetens år.

En outsider er som kjent en som ikke blir regnet med i de toneangivende kretser. Likevel viser historien at slike personer kan ha bidratt med noe som det ble grunn til å se nærmere på.

I forbindelse med verdens matvaresituasjon, sult og ernæringsproblemer, vil jeg nevne to - fra en mannsalder tilbake.

Den ene var den danske hagebruker Hans Mosegaard. Han sa -- og demonstrerte - at ved riktig plantevalg og jordbearbeiding kan en voksen person - som vegetarianer - dyrke på en kvadratmeter jord det han trenger av fullverdig mat for en dag, at en lett kan produsere denne sin egen mat ved en halvtimes arbeid pr. dag, og at en ved denne kost og den hagegymnastikk som behøves for selv å dyrke den oppnår en helt annen helsetilstand enn hva tilfellet er hos de fleste i dag. Et bol poteter var nok med i hans kvadratmeter.

Den andre var en svenske ved navn Filip Odle. Han drev et helsekursted i Lysekil. Der kurerer han mange som led av forskjellige kroniske sykdommer. Og hva var terapien? Jo, en diett som i det vesentligste bestod av potetgrøt!

Det daglige kosthold dreide seg i hovedsak om denne grøten der godt vaskede, men uskrelte poteter ble grovraspet direkte ned i et kokekar med litt varmt vann - og ved en kort omrøring i vannet var "grøten" ferdig, halvra.

Her kan nevnes at groer og grønt skall må fjernes på forhånd, pga solanin - og at økologiske dyrkede poteter er å foretrekke også for smakens skyld.

Odle utga i 1945 et skrift med tittel: "Att leva på en krona om dagen och bli frisk."

Er det grunn til å minnes noe av dette i dag? Kan det være en tankevekker både i overflodens i-land og i sultens u-land? Selvfølgelig tror jeg ikke at folk i vår del av verden vil leve i hovedsak på potetgrøt - selv om mange kunne ha godt av det, - av og til. De som har prøvd vet at en slett ikke behøver å legge på seg av poteter og de

mye omtalte karbohydrater i dem - tvert imot er potetgrøt - med tilskudd av grønt, frukt og bær og noe mer proteinrikt - en utmerket slankekost!

Den verdifulle poteten er i dag kommet i miskreditt i visse kretser, men alt beror naturligvis på tilberedning og mengde - og altså: tilberedning a' la Odle's potetgrøt er det grunn til å mimes. Ikke minst for reumatikere er den verdifull pga baseoverskuddet, og likeså ved for høyt blodtrykk, takket være innholdet av kalium.

I dette potetens år er det også interessant å minnes potetens bidrag i forbindelse med oppdagelsen av C-vitamin og dets betydning. En familie bestående av voksne og barn ble innesluttet en vinter i ødemarken langt mot nord, og de hadde ikke stort annet å spise enn poteter. Barna spiste mye potetskrell, mens de voksne spiste poteter uten skrell. Det viste seg at de voksne fikk skjorbuk, mens barna forble friske. Det var C-vitaminmangel som var årsak til den tidligere utbredte lidelse skjorbuk, og det var altså potetskrellet som inneholdt dette verdifulle vitaminet.

Ser vi dette i et større perspektiv er det grunn til igjen å tenke over hvor mye vi stadig ødelegger av alt det livsnødvendige som finnes naturlig tilstede. Vi ødelegger, raffinerer, polerer og forkaster det mest verdifulle! Her kan vi også nevne vårt andre store næringsmiddel, ris. Hva gjør vi med den?

Ja, det er lenge siden den hollandske legen Chr. Eijkman - som fikk

Nobelprisen i 1929 - oppdaget noe som også var av stor betydning. Som lege hadde han tilsyn med innsatte i et fengsel. Og han så da at så vel fangene som hønene i hønsegården utenfor fengslet begynte å vise tegn på lammelser. Da fikk han også se at fangene som hønene fikk polert ris til mat. Han var så våken at han forlangte kostomlegging, at det måtte gis upolert, naturlig ris i stedet for polert! Da forsvant symptomene både hos fanger og høner! Slik ble altså B-vitaminet oppdaget. Det befant seg i den upolerte, naturlige risen, og årsaken til sykdommen beriberi ble klarlagt.

Men det er ikke bare B-vitaminet som fjernes ved po-

leringen av ris. En rekke verdifulle næringsstoffer fjernes samtidig. Det er derfor ufattelig at menneskene fortsatt over en stor del av verden - også i fattige land der det til og med dyrkes ris - kun får polert ris å spise!

Jeg er fullt klar over at hungersnød, matvaresituasjon etc, har en rekke årsaker, vanstyre, krig, klima, økonomi, handel etc. Outsider-impulser kan synes så ubetydelige! Men er det ikke helt ned til grasrota vi trenger å gå i visse situasjoner? Er det ikke i dag all grunn til å ta vare på det naturlig forekommende, og på hver kvadratmeter jord - eller hver kvadratmeter som kan bli fruktbar jord - en skrent, en ørken? Kan skolene begynne å undervise å dyrke en "Mosegaards kvadratmeter", ta hensyn til og bygge opp dens humuslag og miljø, velge de rette planter etc.? Og så regne ut hvor mange familiemedlemmer som kan ernære seg ved selv å dyrke for eksempel 2 dekar?"

Mange roper fortsatt på store avlinger, mer kunstgjødsel, mer sprøytevæske, effektivt makro jordbruk! Kapitalen må inn, heter det, for også å dyrke for eksempel Afrikas fruktbare jord. Investorene har nå kastet sine øyne også på de fattige lands jord! Nå er det ikke gull og diamanter det dreier seg om, men jord! En ny form for kolonisering mener noen, der det vil bli drevet rovdrift og utsuging av jorden, til egen fortjeneste og mat til de som har overflod fra før - og kjøpekraft!

Muhammad Yunus fikk Nobels fredspris fordi han satte i gang mikrofinansiering for fattige.

Nå er det mange som venter på at mikro jordbruken settes i gang. Folkene, ikke minst i de fattige land, trenger hjelp til å dyrke sin egen jord etter Mosegaards prinsipp, hjelp til å skaffe frø til de vegetabilier som bør og kan dyrkes der på stedet, til selv å dyrke den mat som kan redde dem fra sult og død,

Selv det som har vært regnet for fattig og karrig land, ja, ørken, kan bli fruktbar, livgivende og livreddende!

Og det er deres egen jord, egne fruktbare kvadratmeter, i eget selvforsynte land! Med sunn og kortreist mat!

Nils Røhnbæk, lege

det yrkesforbud betyr. Han har skrevet flere bøker og til og med vunnet Den Norske Forfatterforenings prestisjetunge Ytringsprisen i 1996.

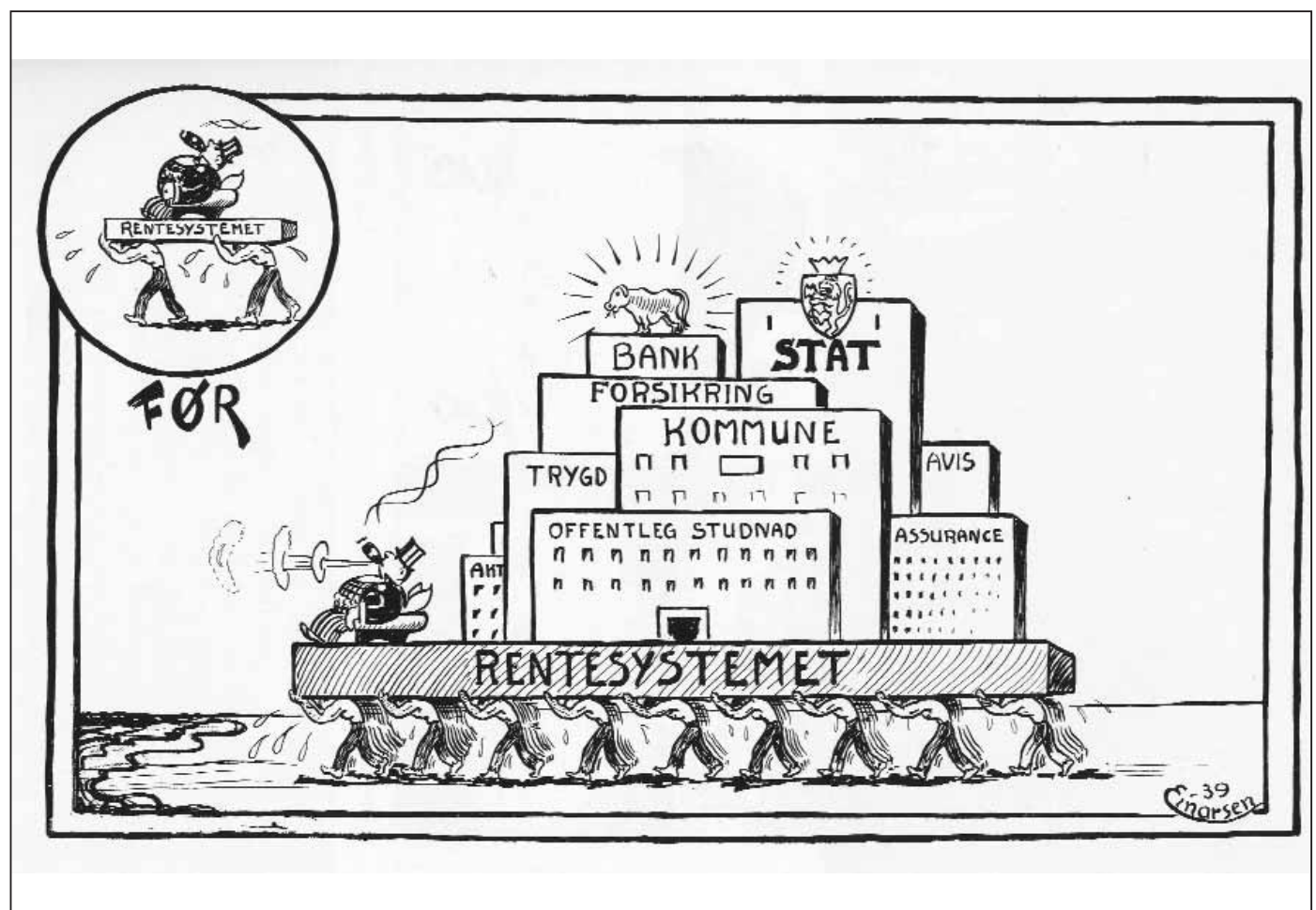
Med sine fire embedseksamener (!) skulle han egentlig vært høyt plassert innen universitetsmiljøet i Norge. Istedenfor er han skviset ut over sidelinjen, og presset til en liten ubetydelig vikarjobb på et PPT-kontor i Oslo.

Årsaken er naturligvis at han selv er, og har vært med i en forening, tilsvarende det WSO var på 70 tallet, som aldri har latt seg kjøpe av statsmafiaen. Og som fortsatt står på de utsattes side, mot Systemet. Derfor er det ingen som er bedre kvalifisert til å skrive boken om WSOs historie, enn nettopp Joar Tranøy.

I samarbeid med Dag Hiåsen og Erik Strand har han vært et sentralt medlem av menneskerettsorganisasjonen Fampo, som i sin tid også ble dannet i kjølvannet Juklerød-saken. Se: [HYPERLINK "http://home.no.net/fampo/"](http://home.no.net/fampo/) <http://home.no.net/fampo/>

Når skal noen ta pennen fatt og få skrevet en bok om Joar Tranøys liv?

Atle Johan Løvaas.

På forklarelsens berg

Skal vi så ta en tur opp på «Forklarelsens Berg» og forsøke om vi kan begripe litt av det som Jesus der viser oss med sin fantastiske evne til å bruke bildespråket og allegoriske demonstrasjoner.

Også her ved denne anledning foretok Frelseren et «naturlig utvalg». Ikke alle 12 fikk være med. Bare tre disipler: Peter, Johannes og Jakob, som antagelig var de tre som stakk dypest i åndelig henseende. Her finnes i evangeliet to beretninger fra «Forklarelsens Berg» og vi nevner dem begge.

I Luk. 9, 28—37 leser vi:

28. Og det skjedde omkring åtte dager etter at han hadde talt dette at han tok med seg Peter og Johannes og Jakob, og gikk opp på berget for å be.

29. Og mens han ba, ble hans åsyn annerledes å se til, og hans kledning ble hvit og skinnende som lyset.

30. Og se, to menn talte med ham, og det var Moses og Elias;

31. de viste seg i herlighet og talte om hans bortgang, som han skulle fullbyrde i Jerusalem.

32. Men Peter og de som var med ham, var tunge av søvn; men da de ble våkne, så de hans herlighet og de to menn som sto hos ham.

33. Og det skjedde, da de skiltes fra ham, da sa Peter til Jesus: Mester, det er godt at vi er her; la oss gjøre tre boliger, en til deg, og en til Moses, og en til Elias, han visste ikke hva han sa.

34. Som han sa dette, kom en sky og overskygget dem; og de ble forferdet da de kom inn i skyen.

35. Og det kom en røst ut av skyen: dette er min sønn, den utvalgte, ham skal I høre.

36. Og da røsten kom, var ingen å se, uten Jesus alene. Og de tidde stille og fortalte ingen i de dager noe av det som de hadde sett.

37. Og det skjedde dagen deretter, da de kom ned fra berget at meget folk kom han i møte.

I Matt. 17, 1—13 leser vi:

1. Og seks dager deretter tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes, og førte dem avsides opp på et høyt berg.

2. Og han ble forklart for deres øyne, og hans åsyn skinte som solen, og hans klær ble hvite som lyset.

3. Og se, Moses og Elias viste seg for dem og talte med ham.

4. Da tok Peter til orde og sa til Jesus: Herre, det er godt at vi er her; vil du, så skal jeg gjøre tre boliger her, en til deg, og en til Moses, og en til Elias.

5. Mens han ennå talte, se da kom det en lysende sky og overskygget dem, og se det kom en røst ut av skyen, som sa: Dette er min sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag; hør ham.

6. Og da disiplene hørte det, falt de ned på sitt ansikt og ble meget forferdet.

7. Og Jesus gikk bort og rørte ved dem og sa: stå opp og frykt ikke.

8. Men da de oppløftet sine øyne, så de ingen, uten Jesus alene.

9. Og da de gikk ned av berget, bød Jesus dem og sa: Dere skal ikke fortelle noen om dette syn, før Menneskesønnen er oppstanden fra de døde.

10. Og disiplene spurte ham og sa: Hvorfor sier da de skriftlærde at Elias først må komme?

11. Han svarte og sa: Elias kommer visstnok og skal sette alt i rette skikk;

12. men jeg sier eder at Elias er alt kommet, og de kjente ham ikke, men de gjorde med ham hva de ville. Det samme skal også menneskesønnen lide av dem.

13. Da forsto disiplene at det var om døperen Johannes han talte til dem.

Her berettes hos Lukas at disiplene var «tunge av søvn». Det betyr sikkert ikke annet enn hva vi hevder og hva Kristus selv beklager seg over, nemlig at vi mennesker er åndelig sløve og trette. Vi sover naturens tunge søvn for vi er vokst opp nedenfra. Det er vanskelig, synes jeg, å forstå religiøse menneskers uvilje mot å erkjenne utviklingslæren som helt stemmer med Bibelens lære. Også i Getsemane hage hører vi det samme,

om den tunge søvnen, og om Frelseren som vil at de skal våkne og holde seg våkne.

Beretningen fra «Forklarelsens Berg» har tydelig det samme trekk som i beretningen fra Getsemane, nemlig at menneskene var tunge av søvn. Det slo meg, da jeg i sin tid leste Giovanni Papinis herlige bok om Frelserens liv på jorden, at også hans øyne var tunge av søvn da han skulle skrive om Getsemane hage: «der hviler et nattens mørke over det hele, som antagelig aldri vil bli fullt oppklart» — eller noe lignende sier han. Men hvorfor var det «natt»? Bare fordi det var natt i åndslivets verden. Judas gikk også ut i «natten». Bare fordi vi sov og sover den tunge søvn.

Alt blir straks lettere og lysere når vi først og fremst oppfatter oss selv slik som Kristus så oss: tunge av søvn. Det var og er ennå naturens og materiens tunge søvn i oss. Vi er sene å vekke. Og vi våkner ikke av oss selv. Vi må vekkes. I begge beretninger (fra Getsemane og fra Forklarelsens Berg) tar Kristus disiplene med seg for at de tydeligvis skal oppleve noe, som de ikke forstår straks, men som etter hvert skal avklare seg i deres og vår bevissthet. Vi vet jo alle hvordan «tung søvn» virker på oss alle. Hvor nødvendig den er og hvor godt den gjør. Vi vet også hvordan alt går oss forbi i halvklar tåke hvis vi opplever noe merkelig mens vi er så søvni-ge at vi ikke riktig kan følge med. Og nettopp slik virker jo hele beretningen om disiplene og deres samliv med Frelseren. Hele mitt liv var som en drømmetilstand, der jeg så uten å se, og hørte uten å forstå riktig hva jeg hørte. Hvor ofte får jeg ikke brev fra tenksomme kvinner og menn som sier: «Da jeg leste Deres bok, så oppdaget jeg en masse tanker som jeg selv har visst før — men ikke selv vært helt klar over det» — — — «er De ikke enig med meg i at andre også kan se dette samme» — osv. Selvfølgelig. Men det er et stort skille — eller «en stor kløft» (jfr. kapitlet om dagdrømmeriet) mellom dette at man ubevisst og uklart aner noe i søvne og drøm, og så dette at man blir helt våken og ser klart. (Jfr. beretningen om den blindfødte, da Kristus åpner hans øyne.) Hele Columbus' samtid gikk med anelser om at det var land vestenfor Spania. Men Columbus ikke bare hadde «en anelse», han hadde en handlekraftig bevissthet, som gjorde det mulig å reise vestover til han fant det nye land.

«Er du så dum at du tror at ikke vi også kunne ha gjort det som du gjorde?» sa hans samtidige til ham. Og Columbus tok et egg og spurte om de kunne få det til å stå på ende. Nei, svarte de. Så satte Columbus egget på enden. Han slo den ene enden flat mot bordet. «Ja, det kunne vi også ha gjort,» skrek de drømmende. «Nettopp dette er forskjellen,» sa Columbus. «Dere kunne ha gjort det, men jeg har gjort det.»

«Dere skal gjøre større ting enn disse,» sa Kristus. Men dere må først våkne til handlekraftig bevissthet. Når menneskene en dag opplever å virkeliggjøre det hellige, levende samfunn, kommer alle -ismetroende og sekttroende å si: «Nettopp dette var det, som vi mente.» For alle vil det samme i drømme. Men det er ikke et spørsmål om vilje sier Guds ord, men et spørsmål om orientering og utvikling og vekst i sannhetens lys.

Om jeg ikke visste dette, så kunne jeg aldri skrive en bok som denne og faktisk se ut over hele min samtids hjelpeløse begrensning og tankeløshet. Derfor synes jeg at det er både hvile og trøst å finne i Bibelens lære om vår langsomme vekst og skapelse. Og jeg begriper ikke annet enn at folk må være meget søvni-ge ennå om de ikke ser det samme. Religiøse mennesker virker ofte på meg på samme måte som rusdrankere. Man ser deres tilstand allerede i deres blikk, og i deres tale gir de tydelig til kjenne at de ennå går omkring og sover og drømmer. De drømmer iallfall at de er frelst, og taler ofte om sin lykketilstand på en lignende måte som mennesker som har fått for meget av søt vin. Gå inn og hør på Frelsesarmeen, når menn og kvinner skiftevis taler med «søte tunger» om sin kjærlighet til Jesus, og i neste øyeblikk slår på tromme og blåser i trompeter for sin «frelse» eller muligens for Frelseren? Er ikke det hele

en sovende verdens behov for mer åndelig rus og drømmeliv? Spiller ikke musikken og sangen og talen en lignende rolle som stimulanser og alkohol gjør for andre for å holde «lykketilstanden» ved like? At andre heller vil ha høye domkirker med litt renere luft høyere under taket og foretrekker orgelmusikk framfor trompeter og trommer kan man også forstå. Selv liker jeg aller best å sove under åpen himmel fordi også domkirken virker trykkende på meg, og fordi jeg ikke tror at Frelseren var så begeistret for åndelig føleri og drømmeliv.

Eller gå inn — hvis du har sjelelig bæreevne nok — til «tungetalerne» og se hvordan de innretter seg, særlig da kvinner og kvinnelige menn. Må du ikke da tenke på inspirasjonen hos de mer nøkterne tilskuere i Ap. gj. 2, 13 som sier: «De er fulle av søt vin.»

Eller hvorfor lot ikke Kristus sine disipler oppleve en pinsefest? Hadde det ikke vært bedre, når han selv kunne ha vært med å regulere stemningen og bremse litt opp for den religiøse ekstase, som vi ennå ser hos mange religiøse, når «ånden er over dem».

RASISME - OG ANTIRASISME for fornuftens domstol

Folkevett er et gode. I den grad det brukes, med be-sindighet. For-sømmes det, øker muligheten til å miste mental balanse - og henfal-le til ubalansert ensidighet. Som kjent: "Alle ytterligheter er av det onde". Verst kombinert med fanatismen. Fanatisme er idealismens karikatur. Mest synlig ved ekstrem rasisme. Den medvirker dessuten til at man - på den annen side - lett overser den motsatte ytterlighet: Ekstrem antirasisme. Den kan det, til avveksling, være sunt å betrakte litt nærmere. For eks.når ytter-liggående anti-rasister,krampaktig gjør seg vik-tige, langt hinsides fornuftens og rimelighetens gren-ser. Illustrert ved det sist kjente eksempel:Her sik-tes til de aktuelle kommentarer da politikeren Berlusconi nylig gratulerte Barack Obama med valgseieren. Hvor han med glimt i øyet tilføyte:"Obama er ung, pen og pent solbrun !". Straks krevet moralistene at han skulle be Obama offentlig om unnskyldning for de (angivelig) rasis-tiske ytringer !

Reaksjonen

Berlusconis reaksjon — at de som ikke forstår at dette kun var en munter kompliment, de må vaere imbesile.,- bør være al—menforståelig.

Barack Obama er utvilsomt den mest karismatiske presidentkandidat etter Kennedy. Hans evner og karakteregenskaper, er hevet over tvil.

Personlig antar jeg at en så moden, oppreist per-sonlighet, suverent hever seg over "fornærmelsen", så vel som over selvhøytidelige mor—alisters gra-valvorlige overreaksjoner på hans vegne.

SOH

Utdrag fra verdens frelser, Bind 2

Av Bertram Dybvad Brochmann.

Hva sier altså Kristi evangelium egentlig om vår tid? Dere som med spektralanalyser kan utforske de himmellegemers sammensetning, som ligger uendelig langt ute i rommet, dere som utforsker de største havdyp, som tumler med molekyler og atomer, med millioner av lysår og som utregner fjerne solsystemers baner og lover – dere er blinde for tidenes tegn i deres egen samtid. For når sykehusene vokser og allikevel alltid er overfylte, når galehusene alltid er opptatt på forhånd før dere rekker å bygge dem, når nød og elendighet sprer seg alle vegne, når millioner av unge sønner og døtre ofres på slagmarken, da ser dere ikke at løgnens og religionens frukter høstes? Da forstår dere "åndelige" ikke at dette er dødens krefter – alle de religiøse og livsfiendtlige krefter som er ute for å hente sitt bytte og for å samle i sine lader? Når problemene yngler som lopper i et skittent fjøs, når kaos og forvirring tiltar alle vegne og hat og misunnelse, intriger og politikk opphøyes til dyd og borgerplikt og naturnødvendighet, da forstår dere "åndelige" spekulanter ikke den enkle kjennsgjering at deres empiriske vitenskap (den såkalte eksakte erfaring) har spilt dundrende fallitt.

Dere ormeyngel! Dere akademikere,

hvordan kan dere ta dere selv alvorlig i en slik tid?

Og dere skriftkloke og fariseere, som gir Gud æren og skylden for verdenskrigen, som velter ansvaret for deres forfalskning av evangeliet over livets opphav, kan dere da ikke se at vederstyggeligheten sitter der den ikke bør? Eller er det ikke med pavens og kirkens bistand i alle land, og under kirkens velsignelse og veiledning, at soldatene går til angrep? Dere ortodokse og moderne sofister! Dere liberale og ikke liberale – hvorledes vil dere komme fra at alt dette er skjedd i kristendommens hellige navn? Farer dere ikke over land og strand for å vinne tilhengere? Og hva så, når deres misjonærer har "kristnet" de ville naturfolk – gjør dere dem så ikke verre enn de før var? Ennå mer religiøst besatte? Med hånden på hjertet dere høye geistlige: Er det kristendommen som er bankerot, eller er det den religiøse teologi? Er det for deres skyld at Kristi navn spottes av muslimer og orientaler, av jesuitter og av "kristne" nasjoner? - Kristus gir menneskene det praktiske råd å dømme treet av dets frukter. Og da tenker jeg enhver nålevende som tar seg selv og sine barns fremtid alvorlig, begynner å tenke over, hva han har å gjøre.

Innsendt av Armand E. Nyhus

Brev til Samfunnsliv:

Kjære Dag Ove Johansen

Jeg er 85 år gammel, født i Ålesund, der min far var kommisjonær for "Samfunnsliv" før krigen. Og det var jeg som leverte avisen rundt til butikkene. Var bare 14-15 år den gang og forstod ikke så mye av dette. Men noe må ha bitt seg fast for jeg har ikke hatt noen tiltro til autoriteter. Ville først ta stilling til problemene selv. Men i hele mitt lange liv har jeg ikke truffet på et menneske som hadde kjennskap til B.D. Brochmanns sosial-psykologi. Jeg har skrevet en del i lokalvisen om disse emner, for å få i gang noen debatter men blir møtt med en øredøvende taushet.

Så mine tanker kretset om at vi hadde en eller to på Stortinget og tror det var 45 000 som stemte dem inn – så hvor er alle blitt av? Var BDBs tanker og ideer så lite verdt at de bare forsvant i "dimman"?

Så får jeg en lap-top, datamaskin, av min eldste sønn, og oppdager der at det gamle gode "Samfunnsliv" fremdeles kommer ut, og at redaktøren har en meget interessant hjemmeside "Fabula" med mange gode linker. Jeg ble så glad! Jeg var ikke alene lenger med disse tankene!!

Har hatt ca 20-25 leserinnlegg i lokalavisen "Grimstad Adressetidende" i løpet av de ca. 2 siste årene. Det er jeg glad for. For jeg ble refusert av gamleredaktøren, som er far til nåværende redaktør. Det kan tyde på at "bibelbelte" begyn-

ner å løse seg opp. Så dersom dere har liten tilgang på stoff, så gi et lite vink på min email. Håper mine leserinnlegg kommer til nytte.

Kan nevne en kuriositet nemlig at BDB var avdelingsleder i Grimstad Gartneri i sin ungdom. Har snakket med en eldre dame som var BDB-medhjelper da hun var ung, og hun sa bl.a. at sortimentet til gartneriet hadde planter som ble kalt for Brochmanns knoller. En fin dekorativ plante.

Jeg besøkte BDB på hans lille gård ved Voss da jeg var elev ved Hjeltnes Hagebrukskole ca 1946-47. Spiste søndagsmiddag sammen med ham og gardsfolkene der, som var en familie med barn. Husker at BDB berømmet min far for god innsats for bevegelsen.

Jeg har vært ansatt på Statens Gartnerskole på Dømmesmoen i over 30 år som gartner og Faglærer. Nå er jeg enkemann og pensjonist og har tid til å følge med på TV og data. Har en liten eiendom på 5 da, og det holder til vedhogging og vedlikehold.

Ser at dere foretrekker manus og lignende på data og det har jeg, men trenger litt trening først.

Jeg vil selvfølgelig abonnere på "Samfunnsliv".

Beste hilsen

John Langvad

Om USA

av John Langvad,

Nå er det lett å få opplysninger fra Amerika fordi flere aviser har korrespondenter der som sender hjem «blogger» på internett. F. eks. Anders Giæver i VG som har en fast spalte der som heter «Amerikanske tilstander». Men også Hegnars online har mange spalter om USA-økonomien, som er i store vanskeligheter.

Før vi går inn på dette, må vi ikke glemme at stormakten er tuftet på den gamle «seksløperen», som hang så beleilig til på hoften. Og dette våpenet ser vi "skyggen" av idag.

Disse bloggene og avisene forteller at to av de største bankene innen boligbygging Fannie Mae og Freddie Mac, som har vært involvert i 80% av denne geskjeften, nå har gått inn. Og her har vårt oljefond investert ca 170 mill. kr. Aksjene her er falt med 90%. Så disse pengene må nok avskrives.

Finanssystemet her er som vanlig hos oss at husbyggerne låner i bank med sikkerhet i boligen. Men "over there" kan andre banker eller meglere kjøpe opp og overta lånet, og det er selvfølgelig for å tjene penger. Og det går greit så lenge at husprisene går oppover. Disse husprisene har steget unormalt høyt, men for eller siden sier prisene stopp og er nå i stup nedover, ja, det er nevnt ca 2 mill. pr. hus. Da er det forståelig at det oppstår problemer.

Men spørsmålet er hvem eller hva er det som flytter menneskene ut av huset. Er det politiet, eller har bankene og meglerne egne avdelinger til dette. Aner vi her «seksløperen»?

President Bush gikk ut med å ville hjelpe disse huseierne med 400 000 dollar, men til liten hjelp. For ved finntelling så er der ca 1 mill huseiere som er i store vanskeligheter. Men Bush har ingen kapital å rutte med - for USA har en gjeld på 50 000 mill. dollar. Han må derfor gå til seddelpressen. Og det er gjort før. F. eks. den an-

dre verdenskrigen ble finansiert på denne måten.

På internett finner vi også bykart fra f. eks. den middelstore byen Key West der det er oppmerket hvor mange hus som er solgt på tvangsauksjon, solgt av eierne, som eies av bankene, og hvor mange som er i faresonen. I denne byen er det solgt 127 hus på tvangsauksjon. Og på en annen liste er det oppført at over 90 banker som er i faresonen. En økning på over 18% siden forrige kvartal. I Bushs fire år er det 8-10 millioner flere som er havnet i fattigdom. 21,9% av barn vokser opp i fattigdom. For afroamerikanske barn er tallet 30%. 45% av disse barna hopper av skolen.

Flere og flere blir kastet ut i en verden der 28 millioner mennesker er avhengig av "foodstamps", statlige matkuponger. I 2001 ble det servert 30 000 måltider til de fattige. I år passerer 66 000 måltider. Folk står i lange køer. Verdien av en matkupon er tre dollar pr. person pr. dag. Det statlige matprogram har hatt en økning på 76% siden 2001. I tillegg kommer alle suppestasjoner på privat initiativ.

Men blant alle disse tallene savner vi en psykologisk avhandling om hva som skjer mellom folk som bor i et byggefelt der det er 15-40% av husene som må selges på tvangs-auksjon. F. eks. hvor mange skilsmisser, depresjoner, selvmord, dårlig nattesøvn, «møte veggen», økning i tablettforbruk i beroligende, psykofarmaka, sykemeldinger o.l.

Dette kaller altså president Bush for frihet og demokrati, og vil spre dette system rundt i verden ved hjelp av soldater, kanoner og teppebomber som dreper små barn og brudefølger. Dette er frihet til å utbytte hverandre. Systemet fungerer helt fint. For i fattige strøk (i USA) er det lett å rekruttere soldater blant de arbeidsløse. Samtidig er produksjon av bomber og våpen så stor at disse må brukes for å holde det økonomiske system igang.

Derfor er kampen mot terrorisme gjennomført med «terror». Men her er det ikke vanskelig å se «seksløperen».

Arbeidsdemokratiet, desentralisert samfunn

Mennesket er redd friheten, den økonomiske, og friheten uten autoriteter. Det autonome levende frie samfunnet, der mennesket lever uten stat, uten styresmenn — kvinner, og der folket selv eier produksjonsapparatet. Og der folket lever i et arbeidsdemokrati, hvor det fungerer uten politisk styre og sentralledende organisasjon. Dette er det virkelige demokratiet. Men mennesket er redd friheten. I årtusen har det levd under autoritære ledere, og tanken på en så stor frihet som et arbeidsdemokrati ville gi, skaper angst i massene.

B.D. Brochmann taler om det desentraliserte "teokratiet", der Gud i mennesket styrer, det er det selvvirkende, frie samfunnet, der staten er desentralisert og omgjort til et lite effektivt organ til tjeneste for det frie samfunnet av brødre og søstre. Man kan kalle det ekte sosialisme, eller det virkelige kristne samfunnet, og vi kan ta eksempler på tilløp til dette gjennom arbeidernes kamp mot kapitalismen og om å stå sammen i solidaritet og soskenånd.

Kristusimpulsen viser som den første, veien til dette samfunnet, der vi alle skulle være ett med han, jamfør Johannesevangeliet, eller opphavet (faderen) som gir i fullt mål når vi søker visdommen, og slik komme frem til det ekte demokratiet (teokratiet) der vi alle er brødre og søstre som i en stor kollektiv enhet. Vårt spesialiserte samfunn behøver ingen interessenmotsetning mellom individene, men tjenerånden praktisert etter Kristi anvisning, og hver enkelt ville få et godt mål i fanget med den teknikk verden har i dag. Dette samfunnet sier: "Gi, så skal du bli gitt". Det er det omvendte av dagens tankegang der parolen er: "Hva kan jeg tjene på deg." Dette er en innbyrdes krig i samfunnet som skaper fiendskap mellom medlemmene i stedet for samhold og tjenerånd til alles beste.

Armand Edgar Nyhus.

Livsforlengelse

"Man kan glemme å le, Men Gud beware et menneske fra noens-
inne å glemme å smile!" sa Søren Kierkegaard.

Når en sunn latter forlenger livet – hva gjør da gravalvoret? Mens noen tygger litt på dette, nevnes at flere spaltekilometre

med selvhøytideligheter er servert for mettete lesere – ad presidentvalget. – Da kunne vel en uhøytidelig kommentar, ved et muntert tilbakeblikk, kalle på smilet? Slik tenkte antagelig også Scruella de ville (Morgenbladet), hvorfra det mest fornøyelige følger i sammendrag. I stil med dette, er de to mellomtitlene formulert:

Presidentalt

Det hadde ærlig talt vært mye lettere om kampen om Det hvite hus skulle stå mellom to hvite menn. For som vi vet, er hvite menn helt nøytrale størrelser. Spesielt hvite, middelaldrende menn. Og nå er det en gammel, hvit mann som står på slagmarken, sammen med en kvinne og en middelaldrende, svart mann.

Nå kan for så vidt den svarte mannen, Barack Obama, fylles med omtrent en hvilken som helst forventning. Han er the change maker, han er healeren, han er radikal, moderat, han opphever politikkenes vanlige regler, på den måten er hans store fordel at alle står fritt til å skape sin egen Obama, og det er kvinnens, Clintons, store ulempe.,—

På nettsidene til Oprah Winfrey forsvant støtten til Barack Obama plutselig og angivelig på grunn av en teknisk kuriositet, men sannsynligheten er stor for at grunnen var en annen. Kommentarer fra besøkende

på siden frådet av raseri, fordi følemøleriets fyrstinne Oprah hadde sviktet sitt kjønn til fordel for sin rase.

Det bringer naturligvis spørsmålet på bane, om hvem de stakkars rasistene eller sexistene skal stemme på. For ikke å snakke om dem som er begge deler, og vi vet det finnes noen av dem, også blant demokratene. Ryktene sier at de gråt da John Edwards, en middelaldrende, hvit mann, hoppet av karusellen. Og noen av dem som vurderte å stemme republikansk i stedet, er nå fullstendig fortvilet, fordi de hater gamle mennesker også.

Det kan knapt bli verre enn dette. Hadde det vært to hvite, middelaldrende menn å velge mellom, ville jo valget handlet om politikk. Men nå handler det om kjønn, rase, eller demografisk gruppering. Og det har jo ingenting med politikk å gjøre.

Telefonanisme

Da Hillary Clinton for ikke lenge siden slo fast at den avgjørende egenskapen for en president er å vise hva man skal gjøre når telefonen ringer klokka tre om natta, ble jeg alvorlig i tvil om mine egne evner som ypperstesjef. Hillary mente hun hadde den erfaringen som skulle til, og hun ville følgelig ta telefonen.

Men jeg har også erfaring med telefoner, og når de ringer klokka tre om natta, er det stort sett enten feil nummer, noen som tullringer, en ekkel mann som stønner i røret eller telefonselgere med begrenset kunnskap om tidsforskjeller som ringer fra andre kontinenter og tilbyr ferieleiligheter på steder jeg ikke har hørt om.

Den slags telefoner tror jeg at jeg ville taklet bedre etter å ha tatt en dusj og fått litt kaffe i kroppen. Når sant skal sies, er jeg ikke helt sikker på om jeg hadde sagt de riktige tingene da, heller, det kommer an på hvordan møteplanen hadde sett ut den dagen, og hvor mye jeg eventuelt hadde drukket dagen før.

Så hvis USA og verden hadde vært avhengig av hvordan jeg takler en oppringning klokka tre om natta, ville vi nok fått oppleve noen pussige, globalpolitiske svingninger.

På den annen side er jeg sikker på at jeg som George W. kunne fundert meg frem til et konsept a la Ondskapens akse i nattens mulm og mørke, men når dagslyset hadde sivet inn gjennom gardinene, hadde jeg jo forstått at det var en dårlig ide.

Ikke tror jeg at jeg hadde kunnet finne på å bombe en afrikansk medisinfabrikk for å lede oppmerksomheten vekk fra kjønnsorganene mine, heller slik Bill en gang gjorde, og hvem vet, det kan hende han bestemte seg etter en nattlig telefon fra feil person. Muligens burde han ha latt Hillary ta telefonen oftere.

Mel Gibson og indianarane

Av Armand Edgar Nyhus

Når amerikaner som Mel Gibson hevder at dei har bibelsk rett til å ta landet fra indianerane, så er han som kristen (Hedning) på villspor. Indianerane må ses som menneskje, noko dei er, som alle andre. Dei er verken dyr, eller primitive, dei var jord-dyrkerar då den kvite mann kom til landet hans og byrja drepa og fortrenge han. Dei var meir kristne enn det intrengerane var, gode menneskje som tok i mot den kvite med mat og gav akkurat slik kristne menneskje skal med sin bror.

Når Mel Gibson trekker fram bibelske profeti, så er ein profet ein person som tek inn framtida og kan spå om den, eller

profetere om kva gudløysa vil føre til, men dei har aldri sagt at den kvite rase hadde rett til å drive folkemord på andre folk. Ingen rase er meir Guds utvalte enn andre, for vi er alle hans born og folk.

Naturmenneskja levde i pakt med naturen, og hausta av den, og praktiserte som samfunnsmodell det vi ville kalle eit teokrati, og hadde slik eit samfunnssystem der alle var til gode-sett, gamle og sjuke og einslege fekk sin del av dette systemet, slik vi får i vår velferdsstat i dag når vi ikkje lenger får ta del i samfunnets produksjonsliv. Dei hadde ein forståelse av det Guddommelige (den store ånda) som var opphav for vår tilværelse som lag langt framfor den kvite rase, og gjer det ennå.

FULLENDELSE?

Er verden og vi
i skaperharmoni –
universelt fullendelig?

Kan verden og vi
i skjønnhet bli
helt fullendt til
-slik Skaperen vil?

Verden ble til ved en kjærlighetsakt
Hva er vårt kall og vår fullmakt?
Organisk virksom – i Guds plan
Å bli Guds kjærlighetsorgan:

Så kjærlighet – blir til en verdensmakt
og verden slik, i oss
i skjønnhet blir fullbragt

Svein Otto Hauffen

Et fritt selvvirksomt samfunn

Mennesket frykter friheten, og lar seg underkue av autoritetene og følger dem i tykt og i tynt, fordi mennesket gjennom årtusener har levd under autoritetsvelde og slik kan det ikke forestille seg et liv i hel og full frihet. Autoritetene skaper krig, og menneskene går i krigen, fordi de ikke vet at det er opptil massene om krigen skal gjennomføres eller ikke. Når den blodige krig er et faktum, så vil menneskene fred, men hva virkelig fred er, forstår de ikke, fordi den baseres på hel og full frihet fra autoritetsvelde og politisk styre.

Et autonomt selvvirkende fritt samfunn er uten statsmakt og autoritære ledere som forkynner politisk makt, fordi det frie samfunnet er en tilstand der menneskene i råd med representanter fra industri og jordbruk og fiskeri og skogbruk styrer land og samfunn gjennom bransjene, der representanter fra de forskjellige næringer samles i råd. Det er arbeidsdemokratiet, det desentraliserte og dekapitaliserte rentefrie samfunn, der staten er blitt til en liten tjenende institusjon.

Tandberg industrier var et lite arbeidsdemokrati der arbeiderne eide sin egen drift, noe som burde være til etterfølgelse for verden.

Humor i skolen

Lektorene Hege Horn og Per Erik Møller utgav på Exlibris forlag i 1999 en liten samling av hva elever kan finne på å skrive i sine stiler og oppgaver i forskjellige fagsammenhenger. Boken heter "Man må ikke skyve alle over en kant.", og den finnes på <http://www.exlibris.no>

Ved S.O.H.

Følgende – noen smaksprøver:

Hva er nomader?

- En nomade er en person som flyter fra sted til sted på jakt etter de evige jaktmarker.

Organisasjonssamfunnet:

- Det er nødvendig at dei svake organiserer seg for ikkje å forsvinne på eit støvete kontor.

Voldgift:

- Tvungen voldgift er når noen er nødt til å gifte seg.

Kabinettspørsmål:

- Kabinettspørsmål er når to går inn i et skap og snakker, for at andre ikke skal høre hva de spør om..

Tarifforhandlinger:

- Hvis de går for langt i forhandlinger, så har LO streik, og NHO knockout.

Sosialisering:

- Familiens funksjon i sosialiseringprosessen er å støtte deg så du ikke går på trynet.

Farlige sosialklienter:

- Offentlig administrasjon har økt tallet på sysselsatte fordi de er redde for at noen skal komme å ta dem.

Historie: Rå krigsteknikk:

- I 218 f.Kr. gikk Hannibal over Alpene og tok romerne bakfra med elefanter.

Apropos finanskrisen i verden (visstnok utenom Afrika ...)

Interessant utdrag fra den avdøde svenske forfatter Stieg Larssons spenningsroman «Menn som hater kvinner»

Mikael Blomkvists merkværdige fravær var en del av mediestrategien som han og Erika hadde snekret sammen. Hver eneste avis i landet var på jakt etter ham. Først da boken ble lansert, sto Mikael frem, i et eksklusivt intervju som ble gjort av Hun på TV4, som dermed nok en gang tok luven fra statskanalene. Der var imidlertid ikke noe vennsarrangement, og spørsmålene var alt annet enn innsmiørende.

Mikael var særlig fornøyd med en replikkveksling da han så på videopptaket av programmet. Intervjuet ble gjort i direktesending i det øyeblikket da Stockholm-børsen befant seg i fritt fall og finansvalpene truet med å kaste seg ut fra diverse vinduer. Han hadde fått spørsmålet om hvilket ansvar Millennium hadde for at Sveriges økonomi nå holdt på å havare.

”Påstanden om at Sveriges økonomi holder på å havare, er sludder,” hadde Mikael replisert lynraskt.

Hun på TV4 hadde sett perpleks ut. Svaret hadde ikke fulgt den malen hun hadde forventet, og hun var plutselig tvunget til å improvisere. Mikael fikk det oppfølgerspørsmålet han hadde håpet på: ”Vi opplever akkurat nå det største enkeltstående fallet i svensk børshistorie – du mener at det er sludder?”

”Du må skille mellom to forskjellige ting – svensk økonomi og svensk børsmarked. Svensk økonomi er summen av alle de varer og tjenester som blir produsert her i landet hver eneste dag. Det er telefoner fra Ericsson, biler fra Volvo, kyllinger fra Scan og transportere fra Kiruna til Skövde. Det er svensk økonomi, og den er nøyaktig like sterk eller svak i dag som den var for en uke siden.”

Han tok en kunstpause og drakk en slurk vann.

”Børsen er noe helt annet. Der finnes det ingen økonomi og ingen produksjon av varer og tjenester. Der er der bare fantasier som fra time til time avgjør at nå er det eller det selskapet verdt noen milliarder mer eller mindre. Det har ikke det minste med virkeligheten eller svensk økonomi å gjøre.”

”Så du mener at det ikke spiller noen rolle at børsen faller som en stein?”

”Nei, det spiller ingen som helst rolle,” svarte Mikael, så oppgitt i stemmen at han fremsto som et orakel. Replikken skulle komme til å bli sitert adskillige ganger i løpet av det kommende året. Han fortsatte:

”Det betyr bare at en mengde spekulanter nå holder på å flytte aksjepostene sine fra svenske bedrifter til tyske. Det er altså finanssjonglørene som en noe tøffere reporter burde identifisere og henge ut som landsforrædere. Det er de som systematisk, og muligens bevisst, skader svensk økonomi for å tilfredsstille sine klienters profittinteresser.”

DOJS KOMMENTAR:

Rene ord for pengene fra Steig Larssons hovedperson, den gravende journalisten Mikael Blomquist, hentet fra boken ”Menn som hater kvinner” (for øvrig en spennende og lettlese thriller).

Det burde vel finnes en eller to av dette kaliberet i Norge også?

Som kunne sette tingene riktig på plass i børstemplene.

Vi har jo alt hørt om en annen person som i sin tid kastet ut pengevekslerne...

Totalitet - - -

mat, varer og livsfornødenheter for legemets vedkommende og sann livsorientering for sjelens vedkommende. Men staten lever av penger. På forvekslingen mellom fiktivøkonomien og realøkonomien beror meget av vår tids kaos.

Totalitetsøkonomien påviser sammenhengen mellom den menneskelige økonomi og naturøkonomien, og menneskenes innordning under de evige sirkulasjonsprosesser og stoffskifter i naturen. Der kan aldri bli for lite stoff og kraft. Fra naturens hånd er grunnlaget der. Det beror på menneskenes handlinger og altså primært på deres tenkemåte og sinnsinnstilling, hvorvidt det skal bli overflødig eller mangel på livsfornødenheter. Ved erkjennelsen av dette fjernes livs frykten, og eksistens frykten, som idag så sterkt setter sitt preg på menneskene og gjør samfunnet utrygt.

Det faktiske forhold idag er at menneskene i produktiv henseende evner å frembringe overflod av alt menneskene trenger for å leve, takket være de veldige vitenskapelige og tekniske fremskrittene. Vi står i så måte i et tidsskifte. Men den sosiale teknikk og pengeteknikken har ikke fulgt trinn med produksjonsfremskrittene, noe som har ført hele verden av hengslene.

Totalitetsøkonomien bringer denne nye manglende erkjennelse angående

pengeteknikkens og menneskenes gjensidige, mentale forhold, takket være ikke minst den nye vitenskap: psykologien, som har gjort veldige fremskritt i de senere år, takket være Sigmund Freud for individualpsykologiens side og Dybwad Brochmann for massepsykologiens vedkommende, og som klarlegger menneskenes forhold til penger, stat og institusjoner.

Grunnlaget for totalitetsøkonomien er da helhetsbevissthet og gjensidig tillit. At så må være følger naturlig av at vår skjebne er sosialisert, — vi lever som følge av arbeidsdelingen og differensieringen i den menneskelige kultur — i et gjennomført skjebnefellesskap, hvor alle mennesker er avhengig av hverandre. Dette ytrer seg også på den måte at det enkelte individs økonomi er avhengig av helhetens økonomi (altså ikke bare av statsøkonomien). Blir ikke samfunnsøkonomien varetatt, blir det også dårlig med den private økonomi. Mens den nåværende sosialøkonomi i praksis anerkjenner alles kamp mot alle — ut fra den forutsatte antagelse av at hele verden lever i interessekonflikter, anerkjenner totalitetsøkonomien fellesinteressen og gjensidigheten: Alle for alle. — Hva kan jeg gjøre for deg? En forutsetning som er den vitenskapelige og naturlige riktige.

Ved de vitenskapelige påvisninger

Juristnytt

Advokat: - Hva er fødselsdatoen Deres?

Vitne: - 18. juli.

Advokat: - Hvilket år?

Vitne: - Hvert år.

Advokat: - Hvor gammel er sønnen Deres, han som fortsatt bor hos Dem?

Vitne: - 38 eller 35, jeg husker ikke helt...

Advokat: - Hvor lenge har han bodd hos Dem?

Vitne: - I 45 år.

Advokat: - Hva var det første Deres mann sa til Dem i dag morges?

Vitne: - Han sa: "Hvor er jeg, Cathrine?"

Advokat: - Og hvorfor urolig det Dem?

Vitne: - Navnet mitt er Susanne.

Advokat: - Si meg, doktor, er det ikke slik at når en person dør i søvne, så vet han ikke om det før neste morgen?

Vitne: - Har De bestått juridisk embets-eksamen?

Advokat: - Den yngste sønnen, 21 år gammel, hvor gammel er han?

Vitne: - Eh... han er 21.

Advokat: - Var De til stede da De ble fotografert?

Vitne: - Kjødder du med meg?

Advokat: - Hun hadde altså tre barn, riktig?

Vitne: - Ja.

Advokat: - Hvor mange var gutter?

Vitne: - Ingen av dem.

Advokat: - Var noen av dem jenter?

Vitne: - Tuller du med meg? Dommer jeg tror jeg trenger en ny advokat.

Kan jeg få en ny advokat?

Advokat: - Hvordan ble Deres første ekteskap avsluttet?

Vitne: - Ved døden.

Advokat: - Og ved hvem sin død ble det avsluttet?

Vitne: - Ved hvem sin død tror du det ble avsluttet?

Advokat: - Kan De beskrive dette individet?

innen totalitetsøkonomien er den økonomiske lovmessighet innen den menneskelige helhet angitt ved den matematiske form som fremgår av samfunnsregnskapet, og som viser hvordan alt og alle er økonomisk avhengig av hverandre innen helheten som heter menneskesamfunnet, det enkelte folk, og i hele verdenshusholdningen.

Totalitetsøkonomien anerkjenner altså den teknisk-vitenskapelige utvikling, som fører mot stadig lavere og billigere priser og viser hvordan menneskene gjennom lønnsomt prisfall kan nå frem til nullpris og dermed materiell frigjøring, og slik og gjennom det levende frie selvirkede samfunn og det kristne gjensidighets syn nå frem til den tid, «da menneskene ikke lenger skal kjøpe og selge», fordi pengene har overflødiggjort seg selv, men hvor den fulle erkjennelse av skjebnefellesskapet og den riktige mentale innstilling menneskene imellom muliggjør den umiddelbare realiseringen av forholdet at «den ene tjeneste er den annen verd».

Vitne: - Han var cirka middels høy og hadde skjegg.

Advokat: - Var dette en mann eller kvinne?

Vitne: - Gjett.

Advokat: - Doktor, hvor mange obduksjoner har De foretatt på døde mennesker?

Vitnet: - Alle mine obduksjoner har vært foretatt på døde mennesker.

Vil de at jeg skal gjenta det?

Advokat: - Husker De på hvilket tidspunkt De obduserte avdøde?

Vitne: - Obduksjonen begynte rundt halv ni på kvelden.

Advokat: - Var Hr. Danielsen død på dette tidspunktet?

Vitne: - Nei, han satt på bordet og lurte på hvorfor jeg obduserte ham.

Advokat: - Er De istand til å avgi en urinprøve?

Vitne: - Eh... er De i stand til å stille det spørsmålet?

Advokat: - Doktor, før De foretok obduksjonen, sjekket De om avdøde hadde puls?

Vitne: - Nei

Advokat: - Sjekket De blodtrykket?

Vitne: - Nei

Advokat: - Sjekket De om vedkommende pustet?

Vitne: - Nei

Advokat: - Så det kan altså tenkes at pasienten var i live da De begynte obduksjonen?

Vitne: - Nei

Advokat: - Hvordan kan De være så sikker, doktor?

Vitne: - Fordi hjernen hans befant seg i et glass på skrivebordet mitt.

Advokat: - Jeg skjønner, men kan det likevel tenkes at pasienten var i live?

Vitne: - Ja, det kan tenkes at han var i live og drev advokatpraksis.

Det dagdrøymande menneskje

Eg ser dagen lir mot kveld -
Ein mildskap senker seg over skogåsane.

Men det skjuler seg ein vondskap i verda.
Det dag-drøymande menneskje drep for pengesymbolet, som er opphengt som psykisk projeksjon for det indre i det. Det skaper krig for at staten skal få nye marknader for sine produkt. Overfloden vil dei ikkje selje billig, men destruerer den for å halde prisane oppe, slik at molok kan få oppfylt sine stadig større budsjett. Dei fattige i verda får ikkje del ved dei rikes bord.

Armand Nyhus

Årsak og virkning

Av John-Arild Josefsen, Vardø

Økonomer og toppolitikere verden over har ulike forklaringer på hvordan den globale finanskrisen har oppstått. Jeg har – som bedriftsøkonom og lokalpolitiker – min enkle forklaring:

Dersom du som privatperson/husholdning bruker mer enn du har i årlig inntekt, må du lånefinansiere for å dekke overforbruket. Bankene har fristet med lav rente og avdragsfrihet i 5 år. Etter 5 år kommer avdragene, og renter som nå har økt i 3 år. Det får følgende effekt: Du får økt utgift, samtidig som du må øke inntektene eller redusere forbruket.

De som ikke klarer denne snuoperasjonen får store økonomiske problemer, og risikerer å miste alt de har pantsatt.

Jeg mener at USA er hovedårsaken til den globale, økonomiske krisen vi står overfor. De har lånefinansiert krigene i Irak og Afghanistan. Bare i Irak har USA hittil brukt formidable fire tusen milliarder kroner, og eksperter mener at de kommer til å bruke et tilsvarende beløp før de er ute av Irak, altså mer enn 4 norske oljefond!

USA har gått i den samme fellen som Sovjetunionen gikk i. De har brukt for mye penger på krig, våpen og annen djevelskap. Forskjellen er at Sovjet levde med en lukket økonomi, mens USAs økonomi er global.

I tillegg har amerikanske entreprenører drevet stortilt, lånefinansiert boligspekulasjon. Bare i Florida er det bygget – iflg. medier – 50 000 boliger mer enn det som kan omsettes. De økonomiske lovene gjelder både

for nasjoner og næringslivet – på lik linje som for den lille mann i gata.

Hva gjør så den norske regjering i denne situasjonen? Jo, de øker skattepresset på næringslivet, til tross for at forslaget til statsbudsjett har et overskudd på formidable 450 milliarder kroner. Samtidig reduserer de rammetilskudd til kommunene.

For en fraflyttingskommune – som bl.a. Vardø er – betyr det mindre skatt fra bedrifter og personlige skatteyttere – og i tillegg reduserte rammeoverføringer fra staten. Enhver med mer enn 50 i IQ skjønner hva det betyr.

Regjeringens finanspolitikk har også ført til at den norske kronen er kraftig redusert i forhold til våre to viktigste valutaer, US dollar og Euro., noe som er godt for norske eksportbedrifter, men negativt for norske forbrukere som får minst 10 % økning på alt, fra kosmetikk til biler.

Hvis finansminister Kristin Halvorsen ikke skjønner at private bedrifter ligger i bunnen for vår velstand, inviterer jeg henne til Vardø – så kan hun med egne øyne se hvor galt det kan gå uten et privat næringsliv. Kort fortalt: Da fiskeindustrien gikk over ende i Vardø for drøyt 6 år siden, forsvant butikkene gradvis fra hovedgata. Byens eneste forretningsbank la ned virksomheten, fordi et kundegrunnlag på ca 500 millioner forsvant. De mest ressurssterke personene – med eller uten familie – flyttet.

Vardø er – beklageligvis – et miniatyrbilde på den forestående nasjonale økonomiske krisen Norge står ovenfor. Ja, egentlig kan jeg strekke det til den globale krisen!

BERTRAM D. BROCHMANN – den store sosialreformatoren i Norge

Bertram Dybwad Brochmann (1881-1956) var prestesønn og utdannet gartner. Han reiste land og strand rundt og prekte om en ny samfunnslære. En lære som talte Staten og Kirken midt i mot.

For Brochmann var statsmakt, pengemakt og religion menneskehetens nye avguder. Disse molokene som han kaller dem, knebler friheten og folket. Brochmann bygger sin nye samfunnslære på en radikal forståelse av Kristus og evangeliene.

Brochmann innførte i sin samfunnslære begreper som "to slags fantasi" (den ukontrollerte og den kontrollerte) og "to slags virkelighet" (den objektive skapt av Gud og den relative skapt av mennesker). Gjennom 40 år utga han mer enn 40 bøker om sin nye samfunnslære. Det vakte stor oppsikt da han i sitt åpne brev til Adolf Hitler i 1937 gir uttrykk for at Hitlers undergang er viss, hvis han fortsetter å følge det makt- og voldsprinsipp han hadde slått inn på. Brochmann hadde dessuten også hjulpet den jødiske Helene Harand i hennes kamp mot Hitlers jødeforfølgelser, og han hadde holdt offentlig foredrag om dette i Wien. Brochmann var derfor uønsket i Berlin.

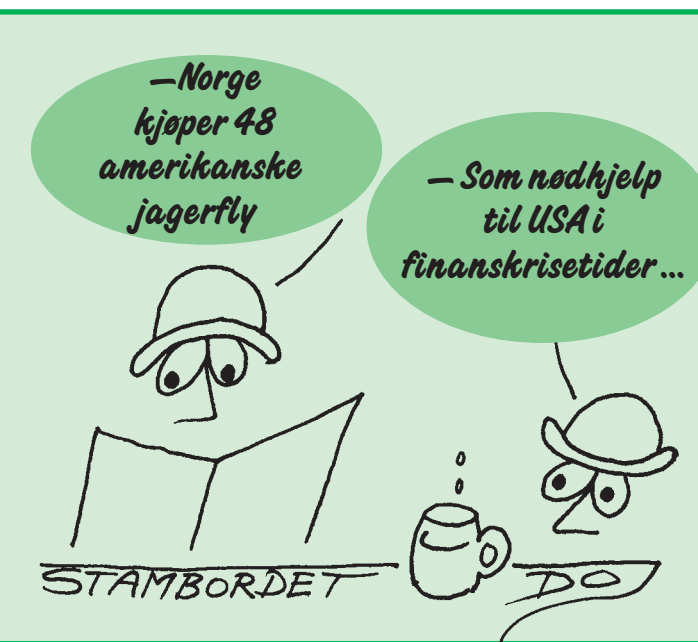
Så bryter 2. verdenskrig ut, og noen måneder senere står tyskerne etter et kappløp med engelskmennene som okkuperer Norge, mens Konge og Regjering rømmer til England med gullbeholdningen og lar folket i stikken. Om dette sier Brochmann sin hjertens mening i et radioforedrag i juli 1940 – mer enn en måned etter at krigstilstanden mellom Norge og Tyskland var opphørt ved den norske hærs kapitulasjon, og okkupasjonsstilstand var inntrådt. Han angriper også Englands kyniske holdning overfor Norge. Hensikten med Brochmanns radioforedrag var for det første å motarbeide Quisling, dernest å fremme Hitlers riktige økonomi-politikk mot plutokratiet. Dette for å komme på talefot med okkuperantene som han hadde tett inn på livet, og for med det å skjerm sine tilhengere i Norge. Han var den første politiker som tok Jesu budskap om å "elske sine fiender" og ikke bare gå én mil med dem, men to, alvorlig. For dette ble Brochmann etter krigens slutt tiltalt og dømt ved det "rettsoppgjør" som av den tilbakevendte Regjering ble iscenesatt overfor 99.000 nordmenn. Brochmann tok som de tusenvis av andre sin fengselsstraff som et utslag av den politiske forfølgelse han var utsatt for. Av ukjente årsaker ble han brått sluppet ut av arrest etter knapt 6 måneders soning.

I sin bok "Til mentalundersøkelse" (1947) beskriver han dette årelange marerittet som norske myndigheter utsatte ham for. "Rettsaken mot B.D.B." (1947) viser i sin fulle bredde hvor parodisk det hele var.

Kva er vi redde for

kvar dag
i tankeløysa?
Krig og naud
som kjem lik svarte fuglar over himmelen
og set seg ned
på aude grå enger?
Vi trur vi veit, og teier still,
og vona er god å ha.
Men kva vil menneskja?
Eit paradis?
Ein Edens hage
utanfor sona
av raketar og bombenedslagsfelta?
Har vi tenkt oss ei verd
for menneskja,
der dei kan leve og vekse opp?
Eller var tanken vår
berre pengar og status?
Eit tomt, formelt
og konvensjonelt liv der vi var utan tanke for
at fabrikkane våre produserer våpen
som drep og øydelegg liv
i andre land,
og dreg den kalde terrorhanda over oss?

Armand Edgar Nyhus

På «verdens tak»

Av Svein Otto Hauffen

400 meter "under havet", på jordens laveste nivå, ligger Dødehavet. Vinden blåser i det.

4000 meter over havet, på "verdens tak", lever verdens mest fredsæle folk. Tibetaneerne.

De - av alle - får ikke fred for kinesiske ufredstifere, som lever ut sine maktbryndige aggresjoner, på de fredsommeliges bekostning. De bedriver "kulturelt folkemord" (Dalai Lama). Under dels økonomisk motiverte påskudd.

I Tibet finnes latente oljeressurser som kineserne vil berøve dem for. Ved hensynsløs praktisering av verdens mektigste religion: Mammonismen! Til Mammons pris er intet offer for stort. Når det bare er a n d r e man ofrer.

Som flue på veggen

Sett fra "verdens tak" synes det nærliggende å se mangt "litte gran fra oven". Billedlig talt blir følgende betraktninger sett i dette perspektiv.

Nu skal altså tibetaneerne til pers - de som "ikke gjør en flue fortred"

Buddhister tar ikke liv. Selv slagferdige kan ikke slå i bordet med å "slå to fluer i en smekk". Dessuten tror tibetaneerne på sjelevandring; i en noe "sjelekrympende" versjon: Henfarne antas ofte å returnere i dyreham. Følgelig - den nærmeste flue kunne jo være den bortgagne bestefar eller oldemor? (Eller kanskje Fandens oldemor? Fa'n veit.

Blant hans Bibelske navn er jo Beelsebul: Fluenes herre").

Men sett at det isteden var den returnerte, innpåsiltne svigermor i like resirkulert utgave - som sitter som flue på veggen; hvorfra den med hyper-effektive fasettøyne, og mistankens skjerpete blikk, til enhver tid kunne overvåke hele kostebinderiet?

Vi overlater til tibetaneerne selv å gjette "hvem er hvem", og minner heller om Beelsebul, fluediktaturets herre. En flue i hånden er bedre enn ti på hodet, og for Beelsebul er de nok alltid for hånden. Godt er det, for som Norgeskjent: "I nøden spiste fanden fluer." Vel bekomme!

Som kjent: "Djevelen hjelper sine". Hans nestkommanderende på jorden, Adolf Hitler, kom helskinnet fra over 40 attentater, hvorav de fleste ble tiet i hjel. Til forskjell fra de mislykkete optimister, som det ble gjort lang prosess med.

Og fluer flest lever i beste velgående; også døgnfluene, som formodentlig blir resirkulert desto oftere.

Fanden vet om det ikke var Beelsebul, som i fluebevarende hensikt, impulserte tibetaneerne og andre til sjelevandringsfantasiene? Ja, hvem ellers?

Samfunnsliv

Ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 500,- pr år
kr. 250,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
1. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta